

The Journal of The Tanjore Maharaja Serfoji's Sarasvati Mahal Library

EDITED BY

M. SADASIVAM, M. A., M. Litt.,
DIRECTOR,
Sarasvati Mahal Library,
Thanjavur.

Vol XXXIX

No. 1.

PUBLISHED ON BEHALF OF

THE SARASVATI MAHAL LIBRARY
THANJAVUR

ANNUAL SUBSCRIPTION Rs. 50/-

A. D. 1990.

The Journal of The Tanjore Maharaja Serfoji's Sarasvati Mahal Library

EDITED BY

M. SADASIVAM, M. A., M. Litt.,
DIRECTOR,
Sarasvati Mahal Library,
Thanjavur.

PUBLISHED ON BEHALF OF
THE SARASVATI MAHAL LIBRARY
THANJAVUR

CONTENTS

PAGES

1. EDITORIAL
2. இரண்டாம் ஏகோஜியும், பிரபஞ்சாமிருதசாரமும்
गुरुसेवनम् - एकैन्द्रप्रार्थना - ध्यानम्
(Erandam Ekojiyum, Prapanchamiruthasaramum
Guru Sevanam-Ekendra Prarthana-Dyanam)
—Sahitya Siromani S. Rajalakshmi. Sanskrit Pandit
Sarasvati Mahal Library 1—18
3. Indian Manuscripts - Collection,
Documentation and Preservation
A Summary Note
—Subhas B. Viswas, Director,
Central Secretariat Library, New Delhi 19—25
4. Conservation of Paper, Palmleaf,
Birchbark Parchment and Vellum
Manuscripts in Libraries
—C. B. Gupta, Senior Technical Restorer,
National Museum, New Delhi. 25—41
5. சுவடிப் பதிப்பும், சரகவதிமகால் நூலகமும்
(Suvadippathippum. Sarasvati Mahal Libraryum)
—Prof. M. Sadasivam, Director,
Sarasvati Mahal Library, Thanjavur 42—48
6. A Note on the Catalogue of
the Tanjore Sarasvati Mahal Library
—P. Perumal, B.Sc., (Spl.) M.A., M.L.I.S.,
Chemical Conservator, T.M.S.S.M. Library, Thanjavur. 49—56
7. ஆன்மீக நோக்கில் விவேகானந்தரும், பாரதியாரும்
(Anmeega Nokkil Vivekanandarum
Bharathiyarum)
—Prof. M. Sadasivam, Director,
Sarasvati Mahal Library, Thanjavur. 57—66

The Journal of The Thanjavur Maharaja Serfoji's Sarasvati Mahal Library

---

Vol. XXXIX

A. D. 1990—aka 1912

No. 1

EDITORIAL

The Sarasvati Mahal Library Journal enters into the 39 year with its traditional method of publishing articles about the manuscripts preserved in this Library in various languages. As this is a multilingual journal the readers and subscribers are much less. But the importance of this journal which is extremely useful to the researchers cannot be underestimated. Though the publication of this journal sustains a heavy loss, the continuity of the publication should never be stopped.

The standard of this Journal is being raised. More scholarly articles are welcomed from the oriental researchers. More informations about the rare and valuable palmleaf manuscripts as well as very rare books will be published in the ensuing issues.

The next two issues of this year will be published before the end of this year. It is proposed to bring out this as a quarterly from next year onwards.

Thanjavur, }
20—9—90. }

M. SADASIVAM,
DIRECTOR.

முன்னுரை

சரசுவதி மகால் நூலகத்தின் பருவ இதழ் தொடர்ந்து 38 ஆண்டுகளாக வெளியிடப்பெற்று வந்துள்ளது. ஆண்டுக்கு மூன்று முறை வெளிவரவேண்டிய இவ்விதழ் பல்வேறு காரணங்களால் மூன்று இதழ்களும் சேர்த்து ஒரே தொகுதியாகவே கடந்த பல ஆண்டுகளில் வெளியிட நேர்ந்தது. அடுத்த ஆண்டு முதல் முத்திங்கள் ஏடாக ஆண்டிற்கு நான்கு முறை வெளியிடுவதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பெறும்.

இந்நூலகத்தில் பண்டிதர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவாக இருப்பதனால் அவர்களுடைய கட்டுரைகளையெல்லாம் தாங்கி வருவதெனில் உரிய காவத்தில் நான்கு இதழ்களை வெளிக்கொணர முடியாமல்போகிறது. அதனால் இனி வெளியில் உள்ள அறிஞர்களும் சரசுவதி மகால் சுவடிகளை ஆய்ந்து எழுதும் ஆய்வுக்கட்டுரைகளும் இவ்விதழில் இடம்பெறும்.

இதுவரை மிகச்சிறிய சுவடிகள் இவ்விதழில் அப்படியே எடுத்துப் பதிப்பிக்கப்பெற்றுள்ளன. இனிச் சரசுவதி மகாலில் உள்ள அரிய கருவூலங்களைப்பற்றிய அறிமுகக் கட்டுரைகளும், சாரமான கருத்துக்களும் இவ்விதழில் தொடர்ந்து வெளியிடப்பெறும்.

சரசுவதி மகாலில் அரிய ஓலைச் சுவடிகளைப்போலவே அரிய பழைய நூல்களும் எல்லா இந்திய மொழிகளிலும் சேகரித்து வைக்கப்பெற்றுள்ளன. அந்த அரிய பழைய நூல்களைப்பற்றிய குறிப்புக்களும், அந்நூல்களின் சாரமான கருத்துக்களும் இனிவரும் இதழ்களில் தொடர்ந்து வெளியிடப்பெறும்.

பருவ இதழ் 37-ன் தொடர்ச்சி

இரண்டாம் ஏகோஜியம் பிரபஞ்சாமிருதசாரமும்

குரு சேவனம் — ஏகேந்தர பிரார்த்தனா

ஸாஹித்ய சிரோமணி

தீருமதி எஸ். இராஜலக்ஷ்மி,

சம்ஸ்கிருத பண்டிதர்,

சரஸ்வதி மகால் நூலகம், தஞ்சாவூர்,

தஞ்சை மராட்டிய அரசில் ஐந்தாவது மன்னராக ஆட்சி செய்தவர், இரண்டாம் ஏகோஜி. இவர் ராஜதர்ம சாஸ்திரங்களைக் கற்று அவைகள் மக்களுக்கும் பயன்படும்படி 'பிரபஞ்சாமிருதசார ராஜரஞ்சன புராணம்' என்னும் பெயரில் செய்திகள் பலவற்றை சிறு சிறு தலைப்புகளாகத் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார் என்பதை இதற்குமுன் வெளிவந்துள்ள பருவ இதழில் தெரிவித்துள்ளோம். அதைத் தொடர்ந்து இவ்விதழில், 'குரு சேவனம்', 'ஏகேந்தர பிரார்த்தனா' என்னும் இரு தலைப்புகள் வெளிவருகின்றன.

கவசம் என்றால் மனிதனைப் பாதுகாக்கும் ஓர் கருவி. அதை கடவுளிடம் பிரார்த்தனை செய்து பெறவிரும்புவது மக்களின் மரபு. இக்கவி அக்கவசத்தை உபயோகித்து தன் பேரரசரான ஏகோஜியினுடைய பாதுகாப்பை வேண்டுகிறார் என்பது 'ஏகேந்தர பிரார்த்தனா' என்னும் நூலில் கூறப்பட்டுள்ளவையாகும்.

தொடர்ந்து குருசேவனம் என்னும் தலைப்பில் இக்கலியுகத்தில் மாந்தர் ஞானம்பெற குருவின் மகிமை இன்றியமையாதது எவ்வாறு, என்றும், ஆசாரியனாக எவரை ஏற்கவேண்டும் என்றும், அவர்களுடைய லக்ஷணங்களும் கூறப்பட்டுள்ளன.

குருவின் மகிமையைப் பற்றி அளவுக்கு உட்படாமல் சொல்வதாய் இருந்தாலும் சில விஷயங்கள் குறிப்பிடத்தக்கதாக உள்ளன. எப்படி என்றால்

விலையுயர்ந்த கௌரவம் கொண்ட ஸ்பர்சவேதி தான் தொட்டதை மட்டிலும் தன்னைப்போல் செய்யும் மஹிமையுடையது. ஆனால் குருவோவென்றால் தான் தொட்ட சிஷ்யனை, தானாகவே ஆக்கி தன் சிஷ்யனையும், தன்னைப்போல் மற்ற வர்களையும் தன் ஸ்வரூபமாகவே ஆகும்படி செய்துவிடும் சக்தியுள்ளவராகச் செய்துவிடுவார். மற்றும் தனியாக உள்ள ஒருவனை பல திருடர்கள் அவயவங்களையெல்லாம் கட்டி நடுக்காட்டில் விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டால் அவன் கதறிக்கொண்டு விடுதலைக்கு முயற்சி செய்கிறான். அச்சமயம் ஒருவன் தோன்றி கட்டுகளை அவிழ்த்துவிட்டு ஒரு வழியைக் காண்பித்து போ என்று சொன்னால் எப்படிச் சந்தோஷப்படுவானோ அதே போல காமம், குரோதம், முதலிய திருடர்களால், மாயை என்னும் கயிற்றால் கட்டப்பட்டு, சம்சாரக் காட்டில் தவித்துக் கொண்டிருக்கும்போது நமக்கு நன்மார்க்கத்தை உபதேசித்து வழியைக் காட்டுபவர் யாரோ, அவர்தான் குரு என்பவர்.

குரு இல்லாமல் வித்தையைக் கற்கமுடியாது என்பதை விளக்கவே ஏகலைவன் என்னும் வேடன் துரோணரைப்போல் பிரதிமை செய்துவைத்து அதனிடத்தில் அத்தந்த குருபக்தியைக் காட்டி தான் வில்வித்தையைக் கற்றுக் கொண்ட விஷயம் யாவரும் அறிந்த ஒன்றாகும்.

गुरुर्ब्रह्मा गुरुर्विष्णुः என்று குருவை பிருத்மமாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. குரு தத்துவமானது பரமேசுவர தத்துவத்தை விட உயர்வானதென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. 'கு' என்றால் அக்ஞான இருட்டு என்றும் 'ரு' என்றால் இருட்டைப் போக்கடிப்பவர் என்றும் அர்த்தம் சொல்வதுண்டு. எப்படி நெய்யானது ஆயுளை விருத்தி செய்வதால் ஆயுஸ் என்று சொல்லப் படுகிறதோ அதே மாதிரி அக்ஞானத்தைப் போக்கி ஞானத்தை அளித்து நிரந்தரமான சுகத்தை அளிப்பவருக்கு 'குரு' என்று பெயர்.

குருவின் முக்கியத்துவத்திற்கு சில எடுத்துக்காட்டுகள் :—

‘आचार्यं देवो भव’ என்ற நைத்தீரியோபநிஷத் 'குருவை நெய்வமாக இறைவனாகக் கொள்ளவேண்டும்' என்று கட்டளையிடுகிறது. இந்தக் கட்டளையின்படி உலகின் எந்த மதத்தினரும், எந்த தேசத்தினரும் இன்றும் கூட குருவின் சிறப்பை உணர்ந்து ஆசிரியருக்குத் தமது வணக்கத்தைச் செலுத்தி வருகின்றனர்.

वेदानुशासनसमं गुरुणासनमिष्यते ।

न तद्यज्ञफलं कुर्यात्तपो वा चरितं महत् ॥

குருவின் ஆணையும், வேதத்தின் ஆணையும், ஒரு தரத்தைச் சேர்ந்ததாகும். யாகங்களின் பயன்களோ, மிக பெருந்தவமோ, ஆசாரியன் ஆணை செய்யும் நன்மையைச் செய்யத் திறமையற்றது.

येन प्रीणात्युपाध्यायस्तेन स्याद्ब्रह्म पूजितम् ।

मातृतः पितृतश्च तस्मात् पूज्यतमो गुरुः ॥

ऋषयश्च हि देवाश्च प्रीयन्ते पितृभिः सह ।

पूज्यमानेषु गुरुषु तस्मात् पूज्यतमो गुरुः ॥

(महाभारतम् - शान्ति 108)

எந்தச் செய்கையால் குரு இன்புறுகிறாரோ. அந்தச் செய்கையால் பிரம்மமே இன்பமடையும். ஆகையால் தாயினும், தந்தையினும் குரு சிறப்பாக வழிபடத் தக்கவர். ரிஷிகளும், தேவர்களும், பித்ருக்களும், குருவை வழிபடுவதால் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாவார்கள். ஆகையால் குரு சிறப்பித்து வழிபடத் தக்கவர்.

एतेषामपि सर्वेषां गरीयान् ज्ञानदो गुरुः ।

गुरोः परतरं निविन्न भूतो न भविष्यति ॥

(महाभारतम् - अनुशासन - 233)

இவர்கள் எல்லோரைக் காட்டிலும் அறிவையளிக்கும் குரு சிறந்தவர். குருவிற்கு ஒப்பாக ஒரு பொருள் இதுவரை உண்டாகவும் இல்லை. இனி உண்டாகப் போவதுமில்லை.

न च माता न च पिता तादृशो यादृशो गुरुः ।

गुरूर्रोऽरियोऽपि पितृतो मातृतश्चेति मे मतिः ॥

शरीरमेतौ सृजतः पिता माता च भारत ।

आचार्यं शिष्टा या जातिः सा सम्यगजरामरा ॥

தாயோ, தந்தையோ குருவிற்கு இணையாகார். இவ்விருவரையும் விட குரு சிறந்தவர் என என் கருத்து. ஒ பாரதனே இவ்விருவரும் தாயும், தந்தையும் உன் உடலைப் படைக்கிறார்கள். குருவின் படைப்பாகிய பிறப்போ கிழத்தனம், இறப்பு இரண்டுமில்லாமல் என்றைக்கும் அழியாதது. ஆகையால் தாயினும், தந்தையினும் குரு சிறப்பாக வழிபடத் தக்கவர். ரிஷிகளும், தேவர்களும், பித்ருக்களும் குருவை வழிபடுவதால் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாவார்கள். ஆகையால் குரு சிறப்பித்து வழிபடத்தக்கவர்.

ब्रह्मचर्यमहिंसा च दानानि विविधानि च ।

गुरुभिः प्रतिषिद्धस्य सर्वमेतदपार्यकम् ॥

(महाभारतम् - अनुशासनम् - 238)

குருவின் ஆசிபெருமல் அல்லது அவர் வேண்டாம் என்று தடுத்தும் கூட அதை மீறி, செய்யும் பிரம்மசர்யம், அஹிம்சை, அநேக தானங்கள் ஆகிய இவைகள் பயனை அளிக்கா.

இதற்கு உதாரணமாகத் திரிசங்குவின் சரிதமும், கர்ணனின் சரிதமும் உணரத்தக்கது. குருவினிடம் பக்திகொண்டு பயன் அடைந்தவர்கள் ஏகலைவன் முதலியோர் என்பதும் தெளிவு.

மேலே குறிப்பிட்டுள்ள மேற்கோள்கள் நமது இதிகாசங்களான இராமாயண, மஹாபாரதத்தில் பல உள்ளன. அவைகளில் சில குருவின் முக்கியத்துவத்திற்காக சில எடுத்துக்காட்டப்பட்டன.

மேற்கூறிய சான்றுகளிலிருந்து நம் பாரத நாட்டில் குருவின் மஹிமை எவ்வளவு உயர்வை அடைந்திருந்தது என்பது நன்றாக விளங்கும்.

உலகில் தோன்றிய ஒவ்வொரு மதங்கள் அனைத்தும் தனக்கென குரு ஒருவரை அமைத்துக்கொண்டு பிறகுதான் சிஷ்யர்கள் மதத்தைப் பரப்பினார்கள். ஆகவே எந்த நல் விஷயத்தையும் அறிந்து கொள்வதற்கு குருவையே மனிதன் முதலில் நாடவேண்டும். நமது பழமையான வரலாறுகளை ஆராய்ந்தால் எவரும் குருவை அடையாமல் ஞானத்தைப் பெற்றதாகக் கூற முடியாது. “ஆசான் சார்ந்தவை அமைவரக் கேட்டல்” என்ற பழைய தமிழ் செய்யுள் ஒன்று குரு மூலமாகவே விஷயங்களை அறிய வேண்டுமென்று சொல்லுகிறது. மனிதன் இம்மையில் நல்வாழ்வு வாழ்வதற்கும் மறுமையில் மோக்ஷமென்னும் விடுதலை அடைவதற்கும் குருவே முதற் காரணமானவர் என்று நாம் மேற்கூறியவற்றில் இருந்து அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

பிரபஞ்சாமிருதசார ராஜ ரஞ்சன புராணம் என்னும் நூலில் இருந்து இதுவரை வெளியிடப்பட்டவைகள் :—

1. தேவீ மாஹாத்மய சதகம் — V. Gopala Iyengar - TMSSM JI. XX-I pp 1-10.
2. பரபிரம்மதத்வ நிருபணம் — I bid - 2-3 pp. (1-20)
3. துளஜா மகாராஜ குணவர்ணனம் — by the author-TMSSM. JI. XXX p. 1-12
4. தீபாம்பா மாஹாத்மியம் — N. Srinivasan, TMSSM, XXXIII p. 1-18
5. உத்தமசேவக நிருபணம் — by the author, TMSSM. JI. XXXIV p. 1-14
6. ராஜபுத்ரநீதி
7. அவிசார ரமணீய கதை

} T. R. Bheema Rao, TMSSM. XXXIV - p. 23-46.

குருசேவனம்

ஓம்காரப் பொருளாம் வேழமுகத்தானே முதற்கண் வணங்கித் தொடர்ந்து, கலைமகளைத் துதித்து நூலாசிரியர் தம் 'குருசேவனம்' என்ற தலைப்பில் குரு மகிமையை விரிவாகக் கூற முற்படுகிறார்.

முன்னொருநாள் இசை முனிவரான நாரதர் மிகப்பணிவுடன் சண்ணனைக் கேட்கலானார். இக்கலியுகத்தில் மாந்தர் ஞானம் பெற குருவின் பணிவிடை இன்றியமையாதது என்று தாங்கள் கூறியிருக்கிறீர்கள். நான் உலகினைப் பார்த்தவரை தங்கள் ஊழ்வினைக்கேற்ப பல்வேறு மக்கள் காணப்படுகிறார்கள். நான் ஆசார்யனாக எவரை ஏற்று அன்னொருடைய சேவையைச் செய்து ஞானத்தைப் பெறவியலும். அத்தகைய குருமார்களுடைய லக்ஷணங்களைக் கூறவேண்டும் என கேட்கிறார்.

ஸ்ரீ சண்ணன் புன்முறுவலுடன் பதில் கூறலானார். நாரதரே! அனைத்து வேதர்ந்த சித்தாந்த நுட்பங்களை அறிந்தவர்களும் நல்லொழுக்கம் கொண்டவர்களும், காமாதி ஆறு வார்க்கங்களை தன் வயப்படுத்திக் கொண்டவர்களும், வேற்றுமை புத்தி அறவே இல்லாதவர்களுமான நல்லோர்களை ஆசார்யர்களாக இருந்து உபதேசம் செய்யத் தக்கவர்கள். அஃதே போன்று முற்கூறப்பட்ட நற்குணங்கள் நிறம்பிய நல்லொழுக்கம் கொண்ட அந்தணர்களும். சூரியவம்சத்தில் தோன்றிய அரசர்களும் ஞான உபதேசம் செய்ய வல்லவர்கள்.

நாரத முனிவரே! ஞானத்தை அடைவதற்கு சிவபெருமானுடைய அருள் இன்றியமையாதது. நான் காட்டிய அடையாளங்கள் இல்லாதவரை குருவாக ஏற்க அனுகிஞல் என்னவாகும் என்பதைக் கூறுகிறேன். கேட்பாயாக. நீர் அரசனை அண்டினாலோ, அவன் தன் சொந்தக் கருத்துக்கேற்ப அஹங்காரத் துடன் தாறுமாறாக பொருளுரைப்பர். சற்றே கல்வியறிவுள்ளவனாக அவ்வரசன் இருப்பின் அவர்கள் இருமாப்புக்கு அளவே இராது, அல்லது நீர் ஓர் துறவியைச் சேர்ந்தாலும், கவனம் தேவை. உலகில் சடைமுடி தரித்து, நெற்றியில் திருநீரணிந்து வெளித் தோற்றத்திற்கு சன்யாசி போலத் தோற்ற மளித்தாலும் அவர்கள் அக்ஞானத்தில் முழ்கியிருப்பின் பிறருக்கு ஞானோபதேசம் செய்வது எங்ஙனம்? சுக துக்கங்களை ஒன்றாக ஏற்றுக் காண்பது ஆகுமா! பரம்பொருளின் தத்துவத்தை அறியலாகுமா! சிலர் மக்களை ஏமாற்றும் வகையில் காட்டு மூலிகைகளின் உதவிகொண்டு 'கொப்புடு வித்தை' அல்லது சித்து விளையாட்டுக்களை காட்டுவர். ஆகவே முனிபுங்கவரே! வேதாந்த சூக்குமங்களை யறிந்தவர்களை அனுகிஞலன்றோ உமக்கு ஞானோப

தேசம் கிடைக்கும். மேலும் உரைப்பேன் கேளும் :- புறத்தோற்றத்தில் பக்தனாக நீடிப்பவனும் உமக்கு உதவான். தீயோம் சேர்க்கையினால் தூர் நடத்தை கொண்ட அரசனும் தகுதியற்றவன். அத்தகைய அரசர்களின் அமைச்சர்களும் தம் செல்வத்தையும் புகழையும் அதிகரித்துக்கொள்ள வேட்கை கொண்டு இருப்பதால் அவர்களிடம் உமக்கு எப்படி உண்மையான நல்லுணர்வு கிட்டும்? நல்லது, சாமான்யமான மக்களாவது உமக்கு உபதேசம் செய்ய வல்லவரோ எனில், அதுவும் அவ்வளவு எளிதல்ல. அவர்கள் தம் குடும்பத்தை நடத்துவதில் நாட்டம் கொண்டு லோகாயதமாக வாழ் பவர்கள். அவர்களுக்கு ஆத்மாவைப் பற்றிய சிந்தனையே ஏழாது. ஆகவே ஞானத்தை அருளவல்ல சிவபெருமான் ஒருவரே சரணமடையத் தகுந்தவர்.

முனிவரே! வேதாந்தம், மீமாம்சா, தர்கம், வியாகரணம் போன்ற சாஸ்திரங்களைக் கற்று புலமை கொண்டவர்களாக இருப்பினும், அவர்கள் உண்மையான தகுதியினைத் தேடிக்கொள்ளாதவர்களாக எப்படி உமக்கு உபதேசம் செய்ய வல்லவர் அல்லது நீர் சாணபத்யம், சாக்தம், வைணவம் பௌத்தம் போன்ற மதத்தைச் சார்ந்தவர்களுையண்டியும் பயனில்லை. உலகில் சைவம் ஒன்றே சம்சார பயத்தினைப் போக்கிப் பரம்பொருளைக் காட்டிக் கொடுத்து பிறும்மானந்தத்தைத் தரவல்லது. எனவே, நல்ல வேதாந்தத்தைக் கற்று ஸ்வானுபவம் கொண்ட ஆசாரியரை சரணம் அடைவீராக.

நற்கவிதை புனைபவர்களாகவோ, இசை வல்லுனர்களாகவோ, வேள்வி புரியும் தீக்ஷிதர்களாகவோ புராண பிரவசனம் செய்வதில் மிகத் திறமை கொண்டவர்களாகவோ, உடலுக்கும், மனதிற்கும் மருத்துவம் செய்வதில் நிபுணர்களாகவோ அல்லது குடும்பப் பெண்டிர்களாகவோ மட்டும் இருந்தால் அவர்கள் என்னால் முன்னரே விவரிக்கப்பட்ட தகுதிகள் இல்லாதவர்களாக இருப்பின் அவர்கள் உனக்கு ஞானோபதேசம் செய்யத் தகாதவர். எனவே உண்மையான வேதாந்தத்தை அறிந்து நாலும் உணர்ந்த சான்றோரை நாடுவீராக!

சுருங்கக் கூறின் உலகில் தர்மத்தை அறிந்து அதன்படி நடத்தல், நல்லோர் சேர்க்கை, தன் சாத்தான் அறியும் தத்துவ ஞானம் ஆகிய மூன்றும் எளிதில் கிடைப்பதில்லை. இம்மூன்றையும் நீர் அடையவேண்டுமெனில் சிவபெருமான் அருள் ஒன்றிறுத்தான் முடியும். எனவே ஞானமூர்த்தியாக மோன உருவில் சின் முத்திரைக் காட்டி முனிவர்களுக்கு தத்துவோபதேசம் செய்யும் தக்ஷிணமூர்த்தி ஸ்வரூபமான மகாதேவனையே சரணம் அடைவாயாக.

எவர் இந்த அத்தியாயத்தை சிரத்தையுடன் கேட்கிறாரோ அவருக்கு குருவின் அருள் கிடைக்கும். திண்ணமாகத் தத்துவ ஞானம் ஏற்படும்.

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ *गुरुसेवनम् ॥

ओङ्कारप्रतिपाद्यं तं सच्चिदानन्दविग्रहम् ।

नादबिन्दुकलातीतं गजाननमुपाश्रये ॥

वन्दे तां शारदां देवीं शारदिन्दुसमाननाम् ।

चिन्मुद्राङ्कितहस्ताब्जां वीणावादविनोदिनीम् ॥

श्रीकृष्णं देवकीसूनुं यशोदानन्दवर्द्धनम् ।

पप्रच्छ नारदो भक्त्या विनयानतकन्धरः ॥

स्वामिन् त्वया निगदितं गुरुसंसेवनं विना ।

न भवेत् ज्ञानमित्येवं प्रपञ्चे तु कलौ युगे ॥

जना बहुविधाः संति तत्तत्कर्मानुसारतः ।

कस्य वा सेवनं कृत्वा जनो ज्ञानमवाप्नुयात् ॥

इत्युक्तो नारदेनासौ कृष्णो ज्ञानवतांवरः ।

वचनं प्राह मधुरं मन्दस्मितमुखांबुजः ॥

मुने नारद तत्त्वं त्वं विजानीहि दृढं परम् ।

प्रणवार्थं विवेक्तारः सर्वतत्त्वविदः शुभाः ॥

सर्ववेदान्तसिद्धान्तमर्मज्ञान विचक्षणाः ।

शिवभक्तिरता धीराः सदा चारपरायणाः ॥

स्वाधीनकृतषड्वर्गो भेदबुद्धिविवर्जिताः ।
 यतयो मतिसंपन्ना अथवा ब्राह्मणोत्तमाः ॥
 पूर्वोक्तगुणसंपन्ना सत्कर्मनिरताः सदा
 अथवा भूपतिज्ञानी सूर्यवंशसमुद्भवः ॥
 त्रयोप्येते भूमितले क्षमाः स्युरूपदेशने ।
 महापुराणशास्त्रार्थं तत्त्वसारमिमं शुभम् ॥
 संवादं तैश्चोपदिष्टं पार्वतीपरमेशयोः ।
 सम्यक् श्रुत्वा ततः शंभु महादेवकटाक्षतः ॥
 मुक्ता भवन्ति सकला नान्यथा मुनिसत्तमः ।
 ज्ञानार्थमन्यसविधे गतं चेत्ते कथं युताः ॥
 उपदेशं करिष्यन्ति तद्वक्ष्याम्यादराऽष्टुषु ।
 भूपतीनां दुर्मतिस्थानं सविधे चेत् गतं तदा ॥
 सर्वे संकथयिष्यन्ति स्वमतस्यानुसारतः ।
 व्यवहारे कृते सम्यगहंकारमदान्विताः ॥
 स्वकीयनिष्ठानियमप्रतिष्ठाबहुमन्वते ।
 अज्ञात्वा सच्चिदानन्दं ब्रह्म कोपेन संयुतः ॥
 भवन्ति सततं प्रायो यतयो जगतीतले ।
 केचिद्विद्यासमुत्पन्नगर्वपूरितमानसाः ॥
 केचिदागमशास्त्रादिमन्त्रगर्वसमन्विताः ।
 दुष्टानां यतीनां लोके दृश्यते गतिरीदृशी ॥
 नानाजातिसमुत्पन्ना जटिला भस्मधारिणः ।
 अज्ञाननिरता नित्यं वहिःसन्यासवादिनः ॥

ज्ञानं प्रष्टुं मनुष्येण तेषां चित्संविधे गतम् ।
 ज्ञानं ते किं वदिष्यन्ति ज्ञानहीन यतः स्वयम् ॥
 यथा लुलायो नितरां सहतेत्युष्णमारुतौ ।
 वृष्टिं च तद्वत्सोद्गातान् संचरन्त्यवनीतले ॥
 निर्गुणं निर्भलं नित्यं परब्रह्म स्वरूपकम् ।
 कथं जानन्ति ते मूढाः सिद्धपत्र निषेविणः ॥
 वन्याश्च तस्त्रः संगृह्य मूलिकाः काश्चन क्रियाः ।
 प्रदर्शयन्ति सततं जनविभ्रमकारिणः ॥
 मन्त्रतत्त्वं शास्त्रगतमज्ञात्वैव निरर्थकम् ।
 हिंडते ते प्रपञ्चेऽस्मिन् बहवो मन्दबुद्धयः ॥
 तस्माद्वेदान्ततत्त्वज्ञं सद्गुरुं शरणं यदि ।
 गच्छेत्तदैव विज्ञानं भवेत्संसारमोचकम् ॥
 परमेश्वरभक्तोऽयमिति मत्वा गतं यदि ।
 लिङ्गिन सविधं से कर्तुं जठर पूरणम् ॥
 प्रतिष्ठार्थं च कुरुते चालनं स्वशिगे मुहुः ।
 अनृतं धक्ति सततं स ज्ञानं वा किं वदिष्यति ॥
 तस्माद्वेदान्ततत्त्वज्ञं सद्गुरुं शरणं व्रजेत् ।
 यो राजा नीतिसंपन्नो वेदान्तज्ञान वर्जितः ॥
 ज्ञानार्थं तस्य सविधं गतं चेष्णुद्वत्वेतसा ।
 प्रजापालन संसक्तो राज्यकृत्य परायणः ॥
 राजकार्यं व्यसनवान् तत्त्वं ज्ञास्यति वा कथम् ।
 कथं ज्ञानोपदेशं वा परस्मै स करिष्यति ॥

असाधुश्चेन्नृपस्तर्हि सदा दुष्टजनान्वितः ।
अश्वस्त्रीपानसंसक्तः कथं स उपदेक्ष्यति ॥

तस्माद्देदान्तशास्त्रज्ञंसद्गुरुं शरणं यदि ।
गच्छेत्तदैव विज्ञानं भवेत्संसारमोचकम् ॥

ब्रह्मज्ञानविहीनस्य राजपुत्रस्य सन्निधिम् ।
ब्रह्मज्ञानोपदेशार्थं मनुजो यदि गच्छति ॥

तदा यस्तरुणो मानी गर्वपर्वतसंयुतः ।
तृतीयपुरुषार्थाय मानसः सर्वदा च यः ॥

देवस्य शुद्धरूपस्य स गुणस्य दयानिधेः ।
स्वरूपं यो न जानाति गिरिजासहचारिनः ॥

स कथं निर्गुणं ब्रह्म ज्ञातुं शक्नोति भूतले ।
ईदृग्विधा राजपुत्रो ज्ञानं वक्ष्यति वा कथम् ॥

ज्ञानोपदेशं संप्राप्तुं गच्छेन्मनुजो भुवि ।
सविधं सचिवादीनां धीमतामधिकारिणाम् ॥

तर्हि ते स्वीयनृपतिद्रव्यचौर्यपरायणाः ।
कथं ज्ञास्यन्ति तत्त्वं तत्संसारभयनाशकम् ॥

स्वीयकार्यकरणे सदा व्याकुलमानसाः ।
परं प्रत्युपदेशयन्ति कथं ज्ञानं शुभावहम् ॥

तस्मात् वेदान्ततत्त्वज्ञं सद्गुरुं शरणं यदि ।
गच्छेत्तदैव विज्ञानं भवेत्संसारमोचकम् ॥

ज्ञानार्थं मनुजो गच्छेत्प्रजानां संनिधिं यदि ।
तर्हि ताः सकलाः सक्ताः स्वकीयोदरपोषणे ॥

देवं ब्रह्म न जानन्ति शिवं सावं चिदात्मकम् ।

उपदेष्टुं कथं शक्ता ज्ञानं वा जगतीतले ॥

तस्मात् वेदान्ततत्त्वं ते शङ्करं शरणं यदि ।

गच्छेत्तदैव विज्ञानं भवेत्संसारमोचकम् ॥

ज्ञानार्थं मनुजो गच्छेद्यदि वा शास्त्रिणः प्रति ।

तार्किकान् शाब्दिकान् वापि मीमांसानिरतान् सदा ॥

तर्हि ते शास्त्रिणः सर्वे शास्त्रान्तमग्न मानसाः ।

विवादं तन्वते नित्यं संशयापूरितान्तराः ॥

विज्ञानं तत्त्वतो नैव जानते ते कदाचन ।

परोपदेशं कर्तुं वा कथं भूमितले क्षमाः ॥

तस्मात् वेदान्ततत्त्वज्ञं सद्गुरुं शरणं यदि ।

गच्छेत्तदैव विज्ञानं भवेत्संसार मोचकम् ॥

ज्ञानाय मनुजाः पञ्चमतादिस्थान् नरान् यदि ।

गच्छेत्तदा ते शक्ताश्च माध्वा रामानुजास्तथा ॥

बौद्धा सौरा गाणपत्याः स्वमतापूरितान्तराः ।

स्वयं भ्रष्टाः परं चापि भ्रष्टुं कुर्वन्ति सन्ततम् ॥

तन्मध्यवर्तिनो लोकाः सर्वे नरकगामिनः ।

न तेषां विद्यते मोक्षो जातुचित्पृथिवीतले ॥

तदा कथं ते वक्ष्यन्ति ज्ञानं संसारमोचकम् ।

ऋते शैवमतान्नान्यत्संसारभयमोचकम् ॥

तत्त्वज्ञानं तु सकलं मते शैवे प्रतिष्ठितम् ।

तस्मात् वेदान्ततत्त्वज्ञं शद्गुरुं शरणं यदि ॥

गच्छेत्तदैव विज्ञानं भवेत्संसारमोचकम् ।
 अस्मिन् भूमितले सन्ति भण्डारा नामधारिणः ॥
 शिवभक्ता विष्णुभक्ताः पाषण्डाः केवलाश्च ये ।
 महापाप स्वरूपास्ते स्पष्टं योग्या न जातुचित् ॥
 तच्छब्दश्रवणादेव पापं प्राप्नोति मानवाः ।
 शूद्रजातिममुत्पन्ना अपि वेदं पठन्ति ते ॥
 नरकायैव सकला निर्मिता ब्रह्मणा पुरा ।
 तैर्वा किमुपदेष्टव्यं श्रोतव्यं किमनेन वा ॥
 तस्मात् स्वंसदानंदं च शङ्करं शरणं यदि ।
 गच्छेत्तदैव विज्ञानं भवेत्संसारमोचकम् ॥
 कवयो गायकाः सर्वे सदैवा नृत्तवादिनः ।
 विटवृत्तिपराः शास्त्रद्वर्तन्ते ये तु भूतले ॥
 ज्ञानार्थं सविधे तेषां मनुजेन गतं यदि ।
 तैर्वा किमुपदेष्टव्यं श्रोतव्यं किमनेन वा ॥
 गच्छेत्तदैव विज्ञानं भवेत्संसारमोचकम् ।
 गच्छेत्तदा कर्मठास्ते हौत्राध्वर्य वादिकम् ॥
 उपदेक्ष्यन्ति कर्मैकं संसारभूतिदायकम् ।
 तस्मात् वेदान्ततत्त्वज्ञं सद्गुरुं शरणं यदि ॥
 गच्छेत्तदैव विज्ञानं भवेत्संसारमोचकम् ।
 पौराणिकानां सविधं ज्ञानार्थं मनुजो यदि ॥
 गच्छेत्तदा ते तु परं पुराणपठनादिह ।
 कुर्वन्ति सततं स्वीयजठरस्य प्रपुरणम् ॥

तत्त्वज्ञानं किञ्चिदपि जातुचिन्नैव जानते ।

तैर्वा किमुपदेष्टव्यं श्रोतव्यं किमनेन वा ॥

तस्मात्त्वेदांततत्त्वज्ञं सद्गुरुं शरणं यदि ।

गच्छेत्तदैव विज्ञानं भवेत्संसारमोचकम् ॥

भिषजो रोगपुत्रास्तु तेषां चेत्सविधे गतम् ।

ज्ञानार्थं मनुजे नात्र मृतले सचराचरे ॥

यथा पिता निजं पुत्रं पोषयत्यन्नदानतः ।

तथा रोगाः पोषयन्ति भिषजं सततं यतः ॥

तस्मात् भिषक् रोगपुत्रः कथ्यते नीतिकोविदैः ।

तर्हि ते भेषजं किञ्चिन्निगदिष्यन्ति सत्वरम् ॥

तत्त्वं न जानन्ति परं सच्चिदानंदरूपकम् ।

तैर्वा किमुपदेष्टव्यं श्रोतव्यं किमनेन वा ॥

ज्ञानार्थं सविधे स्त्रीणां मनुजेन गतं यदि ।

तर्हि ताः प्रायशोऽन्योन्यमसूयापूरितांतराः ॥

अविद्यारूपधारिण्यो ज्ञानहीनाः स्वभावतः ।

दुःखं स्वकीयं शंसेयुर्न ज्ञानं तु कदाचन ॥

तस्मात्त्वेदान्ततत्त्वज्ञं सद्गुरुं शरणं यदि ।

गच्छेत्तथैव विज्ञानं भवेत्संसारमोचकम् ॥

ज्ञानार्थं सविधं तेषां ज्योतिःशास्त्रविदां यदि ।

गतं तत्पुपदेक्ष्यन्ति नवग्रहतनूभवाः ॥

ग्रहचारं वक्रगतिमुदयास्तमयौ तथा ।

तत्त्वज्ञानं परं तेषां जातुचिन्नैव हि विद्यते ॥

तस्मात् वेदान्ततत्त्वज्ञं सद्गुरुं शरणं यदि ।

गच्छेत्तदैव विज्ञानं भवेत्संसारमोचकम् ॥

पुरोहितानां सविधे ज्ञानार्थं मनुजे न चेत् ।

गतं तदोपदेक्ष्यन्ति ते ज्ञानं किमु दुःखं हत् ॥

निरन्तरं स्वस्वभागविभागकरणोद्यः ॥

राजपीडाद्वयग्रचित्ता ग्रहाराधनतत्पराः ॥

तेषां ज्ञानं किञ्चिदपि जातुचिन्नैव विद्यते ।

तस्मात्सां सदानन्दं शङ्करं शरणं यदि ॥

गच्छेत्तदैव विज्ञानं भवेत्संसारमौचकम् ।

वैश्यानां स्वैरिणीनां च ज्ञानार्थं सविधे यदि ॥

गतं ता मलधारिण्यः पीपरूपा मदद्विषताः ।

दुर्गुणा मैथुनं कृत्वा मौचयन्ति सुसत्वरम् ॥

तासां ज्ञानोपदेशः कः संभोगाक्लान्तवेतसाम् ।

तस्माद्वेदान्ततत्त्वज्ञं सद्गुरुं शरणं यदि ॥

गच्छेत्तदैव विज्ञानं भवेत्संसारमौचकम् ।

जातिमात्रपरो विप्रः सदान्तपरायणः ॥

अहं ज्ञानोपदेष्टास्मि जानामीति निरन्तरम् ।

वक्ति यस्तत्समीपं चेत् ज्ञानार्थं मनुजो गतः ॥

तर्हि स्वनियमं निष्ठां दर्शयन् ज्ञानवर्जितः ।

ज्ञानोपदेशं संप्राप्तुमागतं सविधे नरं ॥

भ्रंशयिष्यति सन्मार्गाम्बरकै पातयिष्यति ।

गच्छेत्तदैव विज्ञानं भवेत्संसारमौचकम् ॥

तस्माद्देवान्ततत्त्वज्ञं सद्गुरुं शरणं यदि ।
 पाणिग्रहणसंस्कारं प्राप्य सत्ब्राह्मणेन तु ॥
 जारकर्मरताः शश्वत् सुन्दरीयुवतिर्यथा ।
 सङ्गमेन स्वकीयेन भ्रष्टं वितनुते च तं ॥
 तथा स ब्राह्मणः शीघ्रं पापघ्नविदधात्यमुम् ।
 उपदेष्टुं नरा ये वा योग्याः संतीह भूतले ॥
 कथयामि च तान् सर्वान् शृणु सादरचेतसा ।
 प्रणवार्थविवेक्तारः सर्वतत्त्वविदः शुभाः ॥
 सर्ववेदान्तसिद्धान्तमर्मज्ञानविचक्षणाः ।
 शिवभक्तिरता धीरा सदाचारपरायणाः ॥
 स्वाधानीकृतषड्वर्गा भेदबुद्धिविवर्जिताः ।
 यतयो मतिसंपन्नाः अथा ब्राह्मणोत्तमाः ॥
 भव्यं शिवमर्तं त्यक्त्वा परस्मिन्त्यः स्थितीं मते ।
 स भ्रष्टो भवति क्षिप्रं लोके प्राप्नोति निन्द्यताम् ॥
 यथा पतिव्रता येषां पुरुषान्तरसङ्गिनी ।
 भ्रष्टा भवति लोकेऽस्मिन् निदां प्राप्नोति शाश्वतीम् ॥
 अस्मिन् भूमितले प्रायो भूयसी दुष्टसङ्गतिः ।
 धर्मार्जनं सतां सङ्गस्तत्त्वज्ञानं च दुर्लभम् ॥
 श्रीमच्छंभुमहादेवदययैव त्रयं भवेत् ।
 तस्मात् गुरुं महादेवं सर्वथा शरणं व्रजेत् ॥
 यः शृणोत्यमुपध्यायं श्रद्धाभक्तिं समन्वितः ।
 सद्गुरोः कृपया तस्य तत्त्वज्ञानं भवेद्भ्रुवम् ॥

॥ *एकेन्द्रप्रार्थना ॥

॥ गणेशकवचम् ॥

कर्तारं सर्वलोकानां सांबस्य प्रियबालकं ।
वन्दे गणपतिं देवमेकेन्द्रराज्यपालकम् ॥
एकस्मिन् दिवसे कृष्णं नारदो भक्तिसंयुतः ।
उवाच वचनं श्रेष्ठं सर्वलोकैकसंमतं ॥
स्वामिन् सर्वजगन्नाथ कवचानि बहून्यपि ।
त्वयोक्तानि परं तत्र गणेशकवचं शुभं ॥
न प्रोक्तं तत्तु दयया कथयस्व दयानिधे ।
सार्वभौमैकभूपस्य संतानारोग्यसंपदः ॥
भवेयुर्येन सततमस्मिन् कलियुगे ध्रुवं ॥
एवमुक्तः स मुनिना कृष्णो यदुकुलोत्तमः ।
कथयत्येव वरदं गणेशकवचं शुभं ॥
कवचस्यास्य तु मुनिर्लक्ष्मीवल्लभ ऊरितः ।
च्छंदो नुष्टुप् तथा देवो विघ्नराजो गणेश्वरः ॥
बीजां गकारः शक्तिश्च कीलकं चायमेव हि ।
विनियोगस्त्वभीष्टेष्टवस्तुषु स्वस्वचेतसः ॥

अस्य श्री विघ्नेश्वरकवचस्तोत्रमहामन्त्रस्य लक्ष्मीवल्लभऋषिः अनुष्टुप्छंदः
विघ्नराजो देवता गंबीजं, गंशक्तिः, गंकीलकं ॥ मम सर्वाभीष्ट सिद्ध्यर्थे जपे विनियोगः ॥

॥ ध्यानम् ॥

विघ्नेशं विश्ववन्द्यं विमलशशिधरं श्रीमदेकेन्द्रभूमी-
 नाथाभीष्टप्रदानोद्यतशुभहृदयं पार्वतीप्राणसूनुम् ।
 रक्षन्तं सर्वदेवान् निखिलमुनिगणान् सिद्धिदं चैकदन्तं
 कारुण्याम्बालवालं दुरितगणहरं विघ्नराजं नमामि ॥
 विघ्नेशः पूर्वतः पातु श्रीमदेकेन्द्रभूपतिम् ।
 दक्षिणे रक्षतु सदा गणेशस्त्वेकभूपतिम् ॥
 पश्चिमे गजवक्त्रस्तु रक्षत्वेकेन्द्रभूपतिम् ।
 उत्तरे विघ्नशमनो रक्षत्वेकेन्द्रभूपतिम् ॥
 आग्नेय्यां पितृभक्तस्तु रक्षत्वेकेन्द्रभूपतिम् ।
 स्कन्दज्येष्ठस्तु नैऋत्यां पालयत्येकभूपतिम् ॥
 वायव्यामाखुवाहस्तु रक्षत्वेकेन्द्रभूपतिम् ।
 ईशान्यां देवतानाथः पालयत्येकभूपतिम् ॥
 ऊर्ध्वतः पातु सुमुखः श्रीमदेकेन्द्रभूपतिम् ।
 रक्षतु श्रीमदेकेन्द्रमधरायां गजाननः ॥
 एवं दशदिशो रक्षेद्विघ्नेशः पापनाशनः ।
 शिखायां कपिलः पातु श्रीमदेकेन्द्रभूपतेः ।
 मूर्धन्येकेन्द्रमहीपस्य रक्षेदाकाशरूपवान् ॥
 किरीटी रक्षतु सदा भालमेकेन्द्रभूपतेः ।
 भ्रुवोर्मध्ये सदा रक्षेत् एकेन्द्रस्य यशोधनः ॥
 चक्षुर्मध्ये त्रिणयनो रक्षेदेकेन्द्रभूपतेः ।
 रक्षेदेकेन्द्रभूपस्य श्रवणे गजकर्णकः ॥
 कपोलयोर्नवनिधीनृक्षेदेकेन्द्रभूपतेः ।
 श्रोत्रदेशं सदा रक्षेदेकेन्द्रस्य मदोत्कटः ॥

एकदन्तो दन्तमध्ये रक्षेदेकेन्द्रभूपतिम् ।
 दन्तान् पातु सदा श्रीमदेकेन्द्रस्य सुराश्रयः ॥
 चुबुके पातु सततं एकेन्द्रस्य गणाधिपः ।
 रक्षेदेकेन्द्रभूपस्य नासिके पुष्करान्वितः ॥
 उत्तरोष्ठं जगद्वायि रक्षेदेकेन्द्रभूपतेः ।
 पात्वेकेन्द्रमहीपालबाहुमूले वरप्रियः ॥
 हस्तयोरंबिकासूनुः पात्वेकेन्द्रमहीपतेः ।
 पात्वेकेन्द्रमहीपालहस्ताङ्गुल्योर्हरात्मजः ॥
 पातु हस्ताङ्गुलीः श्रीमदेकेन्द्रस्य हरात्मजः ।
 पात्वेकेन्द्रमहीपालमनः प्रह्लादकारकः ॥
 परब्रह्मस्वरूपः स गणेशो जगतां पतिः ।
 गोरीलीलावतारो यो साक्षाल्लक्ष्मीस्वरूपिणी ॥
 श्रीमद्राजकुमारांबा तस्याः प्रियमुतस्य च
 श्रीमदेकेन्द्रभूपस्य रक्षेद्दुःखमन्वहम् ॥
 प्राणापानौ तथा ठयानमुदानं च समानकम् ।
 यशो लक्ष्मीं च कीर्तिं च पार्वतीप्रियबालकः ॥

INDIAN MANUSCRIPTS - COLLECTION, DOCUMENTATION AND PRESERVATION A SUMMARY NOTE...

-SUBHAS C. BISWAS

*Director, Central Secretariat Library,
New Delhi.*

Sanskrit and Prakrit manuscripts form as precious a part of our cultural heritage as stone-monuments or other artistic antiquities or historical documents. For understanding the history and culture of the country, the literary treasures that we have in the form of manuscripts cannot be ignored. Sanskrit has been continuously active for over 4,000 years. Perhaps no other language originating from antiquity has produced so much of rich literature. Only a small portion has come into print, the rest is being available only in manuscripts.

While oral transmission and memorisation were the most ancient form of preservation of knowledge, the writing down of texts began quite early. In Sanskrit and other Indian languages, a book is called 'Pustaka' or 'Pusta'. 'Pusta' means modelling, as with clay or metal. It is obvious to conclude that the book-name Pustaka derives from such early predecessors of the book in the form of clay-tablets, and metal seals. The discovery of inscribed seals, pottery and metal pieces among the Indus valley finds, shows not only the knowledge of writing in ancient India but the media and form of their use. The Veda does presuppose a written form of speech or language. Greek original sources, of Neorchos and Curtis mention of the use of cloth and inner bark of trees in ancient India in early 4th Cent. B.C. Kalidasa refers to the Birch Bark as writing material and till recently this was in use in Kashmir. Palm-leaf by far the most common material in which the bulk of old Indian literature, in Sanskrit has been

preserved all over India. The oldest palm-leaf manuscript, as found in Nepal is about 700 years old. Fragments of Palm-leaf was also found in Tung-Huang collections. The other forms of material used for writing on cloth-cotton-silk, wooden boards, leather (parchment), metal plates (copper, mainly) etc.

In India, it is difficult to make even a rough estimate of the manuscripts lying scattered in every known and unknown place, in public and private custody, in organised or decaying condition. Aufrecht's *Catalogus Catalogorum*, 3 volumes (1891-1903) is based on 98 collections and catalogues of manuscripts. Where as Raghavan's *New Catalogus Catalogorum* (published 12 volumes out of 14) have dealt with 400 collections and catalogues. We have reason to suppose that more than 20 lakhs of Indian manuscripts are deposited in libraries, public or private and 10 lakhs of different manuscripts have been listed in printed catalogues since the origin of Indian studies 150 years ago with the discovery of a manuscript of Kalidasa : *Abhigmana Sakuntalam*.

Klaus Ludwig Jabert (1965) in his *Annotated Bibliography of the catalogues of Indian Mss.*, Pt. I has identified 700 separate volumes of catalogues listing about 550,000 catalogue entries of Indian manuscripts, 500,000 of which were catalogued or listed in India.

According to an all India Survey conducted by the Sanskrit Commission followed by the UGC's Manuscripts Committee (Raghavan) there are nearly one lakh manuscripts in Kerala University Library, Trivandrum. Kashi Sanskrit Vishwa-vidyalaya has got perhaps the single largest collection of manuscripts in the country. The other major collection - to name a few - are : Government Oriental Mss. Library, Madras; Saraswati Mahal Library, Thanjavur; Theosophical Society, Adyar, Madras; V. V. R. I., Hoshiarpur; Asiatic Society of Bengal; Sanskrit College, Calcutta; etc. In addition, research societies and institutions have among them more than 10 lakhs of manuscripts. In libraries and

museums there will be over another 2 lakhs, while Hindu Temples and Maths have about 1,00,000 manuscripts. The Jain monasteries (and Bhandaras) in Rajasthan and Western India, particularly have incredibly large number of well preserved and important collections. In Rajasthan there are over 2 lakhs and in Ahmedabad city alone the Jain Mandirs possess 75,000. In the palaces of old princely states there would be 2 lakh manuscripts.

Private Pandit families still possess the largest number of manuscripts. In Benaras, Cochin, Madras, Cuttack, Jhodhpur, Ujjain etc. there are numberless smaller collections. No study of Sanskrit manuscripts is complete without a survey of Nepal. The Hemraj Pandit collection, National Library and the old Darbar (now Bir) collections run into several thousands.

Of the Buddhist sources of Sanskrit, Prakrit and Pali manuscripts of Nepal, Sikkim, Bhutan, Tibet, Dhaka, Burma, Ceylon, Barendra Museum collection of Rajsahi (Bangladesh) may only cover perhaps 20% of the total identified collection. A major part of these collections are yet to be recorded in printed catalogues.

In the U. S. A., there are over 10,000 Sanskrit manuscripts (Poleman). In Great Britain alone, we have over 30,000. In Europe - Berlin, Tuebingen, Vienna, Vatican, Paris, Munich would have between them over 50,000 manuscripts in Sanskrit, Pali and Prakrit languages only. Chinese translations with original Sanskrit texts and in Beijing and Tokyo University collections are worth mentioning here.

On the basis of these surveys and other studies since made, it is estimated that there are over 30,000 repositories and collections of Sanskrit manuscripts alone. Assuming that on average, the number of manuscripts in each of them is about 1,000 the total number runs into several crores; out of which only a few lakhs have been listed in printed catalogues.

So far we have discussed only of Sanskrit, Pali and Prakrit manuscripts. Several surveys are to be conducted similar to the ones conducted by the UGC and Sanskrit Commissions for other regional languages, such as - Tamil, Telugu, Hindi, Bhojpuri, Oria, Bengali, Gurmukhi, etc. Again very little work has been done in collecting, preserving and cataloguing of manuscripts in the semitic group of languages i. e. Arabic, Persian, Urdu, Sindhi etc. Our estimate that the total number of manuscripts in all the languages that are lying in public and private collections all over the country shall pass the 300 million figure of which only about 1 million or so have been listed in printed catalogues. Thus it is clear that we have so far touched only the tip of the iceberg.

It is a mammoth task to identify these manuscripts and catalogue them, organise them properly and make adequate arrangements for their preservation - we need hundreds of experts and pandits. We also need several microfiche/film processing units together with micro-processors (computer) and optical disk technology for their adequate preservation and bibliographical data storage together with proportionate number of well-trained technical hands.

In most developed countries national manuscripts collections are part of the national libraries supplemented by collections held by several specialised research and academic libraries. Though the National Library, Calcutta has in its proud possession a part of Buhar collection, it never took collection of manuscripts seriously. Most of the collections in India have developed as separate manuscript libraries. As manuscripts are in such enormous numbers and scattered in every nook and corner all over the country, only a centrally organised coordinated programme could do justice to the task of surveying, collecting and cataloguing these manuscripts in machine readable form, preserving them from decay and by producing usable copies through various information technological devices available to scholars and get these published. This was also the recommendation of the Sanskrit Commission (1958).

An estimate made for establishing the proposed Central Manuscripts Library to be set up under the 7th Five Year Plan has given a figure of Rs. 3 crores as initial expenditure. Recently a detailed project proposal was submitted for undertaking a detailed survey of Mss. collections in India. The project proposal was approved by the Department of Culture, Ministry of Human Resources Development in 1985. At the initial stage INTACH provided the fund to undertake a survey of the library holdings in Delhi region for the printed volumes of Manuscript Catalogues. This assignment was completed in 1986 and a complete record of manuscript catalogues was submitted to INTACH as a Union Catalogue or Bibliographic Survey of Indic Mss. Catalogues.

As a follow-up a more comprehensive project has been undertaken by the Central Secretariat Library with financial support from INTACH (1988) to cover the holding records on printed Mss. Catalogues, Hand Lists, etc. in all major libraries and institutions both within and outside the country. Data on holdings were collected by personally visiting institutions meeting scholars, pandits, maths, temples, private collectors all over India. Similar data of Mss. catalogue holdings of 19 USA, 17 West Germany and 9 UK and Ireland Libraries were collected by personal visits to these libraries. In addition, all known printed sources, such as, Aufrecht, Raghavan, Rajendra Lal Mitra, Haraprasad Shastri, Janert were consulted in identifying the Mss. Catalogues and handlists. Nearly 1000 well designed questionnaire (sample enclosed) was distributed to all known sources and also got personally filled-up while visiting the institutions and individuals. The questionnaire was also sent to overseas institutions known to have Indic languages Mss. collections. Responses received through this process were encouraging.

Our objectives were to (1) enlist the printed catalogues (including hand lists) of Indic languages Mss. available in Indian major institutions indicating "who has got what catalogue" as practised in compiling Union Catalogues; (2) compile

a directory of institutions (including private collections) having Indian Mss. as a separate volume. Data collection process is complete. We are now editing the received data. A large part of the data has been stored in C. S. L. computer. Both the volumes are to be published by INTACH.

Now a word about the reason for collecting data on Indian Mss. catalogues. During the last two decades Sanskrit scholars, Indologists and several organisations expressed serious concern and suggested urgent steps to be taken to preserve Indian Mss., get them catalogued and published. Central Government has considerably increased their annual grants to voluntary organisations to take proper safeguard of manuscripts. But this is too little an amount in relation to actual requirements. Planning Commission, Working Groups on Art and Culture for formulating 6th, 7th and 8th Five Year Plans have time and again strongly stressed the need for providing adequate fund and infrastructural facilities in the country for this purpose. National Policy on Library and Information system (NAPLIS) Report (1986); Empowered Committee Report on NAPLIS have also recommended similar steps. Innumerable seminars, workshops, conferences have recorded their recommendations on similar lines.

Till date we have very little idea of the magnitude of the problem of manuscript preservation in India. No systematic survey of study has been done since Raghavan in 1937. Though a sizable number of Mss. catalogues have been published during the last 50 years and several thousands of Mss. have come to light and stored in hundreds of repositories in the organised sector, adequate measures for their proper preservation and cataloguing is still a far cry. However, it may again be noted that the total number of Mss. in private hands is believed to be still larger than what is stored in institutions in and out side the country.

This survey project is undertaken with a view to get some broad idea of the state-of-the-art of Indian Mss. so that some

policy decisions and Action Plan together with identifying the organisations who could be bestowed with the responsibilities of Mss. preservation and cataloguing. One essential step of Mss. preservation which has universal acceptance is to get micro film/micro-fiche copies. The recent technological innovations such as optical discs - CD: - ROM may also help in mass storage. Some beginning has been made in this direction in various institutions including Indira Gandhi National Centre for the Arts. One major handicap is to get qualified scholars and Manuscriptologists. We may be able to find a way out of preserving the Mss. through Information Technology and by raising adequate fund (hypothetically) but getting appropriate qualified expertise may continue to be the real stumbling block in achieving our real objectives.

CONSERVATION OF PAPER, PALM-LEAF, BIRCHBARK PARCHMENT AND VELLUM MANUSCRIPTS IN LIBRARIES

-C. B. GUPTA.*

*Senior Technical Restorer
National Museum, New Delhi.*

The collection of library contains of books journals, reports, pamphlets, clipping and audiovisual material etc. Furthermore the inclusion of manuscripts to the collection can not be ignored. Still several libraries of national importance in India and outside India are having a good collections of manuscripts on paper, palm-leaf and birch-bark, parchment and vellum. In libraries in India, there are very few number of manuscripts on parchment and vellum while in Europe lot of manuscripts are available on such material.

Most of the readable materials in libraries are of organic nature and prone to decay very fast thus becoming unfit for use, if proper care and handling is not being done. The various other factors (external & internal) also damage such material if not maintained properly. These agents can conveniently be grouped into four categories. They are :

1. Physical agents, such as light, moisture, heat and these are also called environmental effective agents.
2. Chemical agents, e. g. Acidity, gaseous pollution.
3. Biological agents, such as fungi, insects.
4. Accidental agents, such as fire and flood.

---

* This is a copy of the paper presented by the author at the Seminar on Conservation of Library Materials organised by the National Library, Calcutta during 21-22 January, 1935.

Paper, palm leaf and birch bark are perishable material. They can be torn out, burnt, water damaged, stained by dust and dirt attached by biological agents. Deterioration is also brought about by physical and chemical reactions.

The deterioration is more in libraries of tropical countries are many due to the hazardous climates and excessive ravages of insects, humidity and moisture. Those materials can last for centuries if properly made and cared for.

ENVIRONMENT

Humidity & Temperature

Manuscripts or the book materials can deteriorate by the surrounding atmosphere such as humid or warm atmosphere in increasing order. Humidity can be measured with the help of Thermohygrographs, wet and dry bulb thermometer, whirling hygrometer etc. Humidity beyond 70% permits mould to grow and flourish. It also causes paper to swell, pigment layer to peel off or develop micro-cracks owing to the different rates of expansion and contraction, between the binding adhesive of the pigments. Fluctuation of the relative humidity is more harmful.

Mould growth in paper often shows up as dull rusting, black and white patches that discolour the sheet. Mould feeds on sizing and on fibres and thereby weakens the sheet. Mould also grows easily on painted work, because of the presence of good nutrients in their binding media. While such growth is not much noticed in birch-bark manuscript or palm-leaf manuscripts.

Heat is another harmful medium to these material. It causes brittleness. Excessive heat beyond 40°C speeds up processes of degradation, discoloration and the natural oil present in palm-leaf and birch-bark get evaporated causing loss of flexibility.

It is recommended that the relative humidity should range between 45 to 60% and the temperature between 20 c to 24 c.

Preventive measures include the humidity below that amount. Air conditioning or dehumidifying machines are the best answer in moist climate and damp buildings. Fumigation of books with thymol vapours placed in book cases or storage containers can help to prevent mould. It is better to have a fumigation chamber in which thymol crystals are placed on a glass plate fitted at the bottom. Book or manuscripts are placed on the several racks on shelves. Thymol crystals are made volatilized with the help of a electric bulb fitted in the bottom under the glass plates. The thymol vapour saturate the air inside the chamber. The objects are kept for 7 days in that environment. It will protect the records and books against mould.

Librarian may follow the undermentioned rules for guarding against mould :

1. The manuscripts or books should not be kept in humid places and always keep the humidity below 70%.
2. Clean book shelves and storage space regularly, as dust contains a large number of air born mould spores.
3. Circulation of air reduces the chances of mould growth.
4. Avoid leaving books, manuscripts in a closed room or house for extended periods of time without providing some means circulation or dehumidification.
5. Fumigation may be adopted as a routine procedure,
6. Keep the manuscripts wrapped in good quality, tissue paper or cloth.

It is better to keep the orthophenyl phenol impregnated paper for interleaving between the pages.

EFFECT OF LIGHT

Light is also a source to deteriorate the works of art. The strong and short waved light is harmful. Generally, there are three sources of light in buildings (i) day light (ii) from

windows or skylight and (iii) artificial lighting by fluorescent tubes. All of these can be used as direct, diffused or reflected light both filtered or unfiltered. Light fades works of art. Less light means less fading. But there must be sufficient light for a good viewing any excess light will hasten fading or embrittlement. The following steps are taken to guard that materials against unnecessary exposure :

1. Keep the delicate water colour documents with facing ink in storage.
2. Display them in a room lit artificially only during well defined hours.
3. Install the showcases with fabric coverings which the visitor himself can remove and replace.
4. The time of exposure to light should also be curtailed.
5. An object is never left on view for more than a few months at a time.
6. Reflected light from a painted surface containing zinc white or titanium dioxide absorbs nearly all the ultra-violet radiation.

INTERNAL CAUSES

The paper made from rags or long fibres are more durable than the paper made from short fibres or wood fibres. The paper made from the short fibre do not retain the loading of sizing materials for a long period and hence such types of fibres are attacked very easily by humidity and light and deteriorate, while long fibrous materials having a bearing tendency of loading and sizing materials have resistance tendency against humidity and light.

The pulping process is also important to count the internal causes for deterioration of paper. In the mechanical pulping method the fibres become short and poor in strength while pulp

made by chemical pulping method the fibres are long with good strength.

That is why the earliest manuscript paper is more durable than the modern paper. The causes of deterioration can only be checked at the time of manufacturing of paper.

EXTERNAL CAUSES

Acidity does not effect the palm-leaf and birch-bark manuscripts to the same extent as it harms the paper manuscripts. Paper becomes acidic from a number of different causes such as acid from polluted atmosphere, acid sizings like alum hardended and lumpsom sizing and acid pigments and inks, especially iron gall ink. Acidity in paper can be tested with blue litmus paper, which turn brown when brought in contact with Acidic paper. Acidity causes loss of strength by hydrolysis of the cellulose molecules which can break up their long-chain. Hence the deacidification is quite essential which can be carried out by neutralization. There are different methods of deacidification.

(i) Aqueous method

(ii) Non-aqueous method and so on.

Deacidification is a job of restorer and should not be adopted by library staff.

BIOLOGICAL CAUSES

There are so many biological agents, to deteriorate the organic material such as paper and palm-leaf. These are called "biodeteriorating agents". Birch-bark is generally not affected by insects or micro-organisms.

(i) Fungi

Mould which are also called mildews are saprophytic fungi. They grow on almost any material which can offer moisture and

organic nutrients, paper, wood, adhesives, food oily particles soot and dust etc.

(ii) Mould

Moulds damage paper by hydrolyzing the cellulose molecule, thus making the paper acidic and weak. They destroy the sizing and often cause patches of very persistent discolouration. The reddish brown freckling of paper called "foxing", is believed to be iron oxides and hydroxides that result from chemical reaction between iron salts and particles in the paper and organic acids released by fungi.

INSECTS

The following insects damage the library materials :

1. Cockroaches

They are brown or black in colour and hide themselves in day time, emerge out at night. They eat away paste and glue from the back of book cover and through the covering cloth of paper and leather bindings.

2. Silverfish

It is wingless insect of about half an inch at full maturity. It is pearl grey and have three tail at the end. They are active in night. Silverfish favours damp, cool atmosphere and eats away starch, gelatine and glue through book cover from back of the binding. They lay their eggs in dark spaces behind the books in book-shelves.

3. Termites

Termites are also known as white ants. There are many varieties but earth dwelling and wood forms are well known. They attack from the back of the cupboards and book cases and eat their way through wooden shelves and interior of books. They eat away the cellulose materials.

4. Book-lice or psocids

They are minutes grey or white insects and favour to live in dark and damp places. They do severe damages to book paper, photo prints by eating glue and starch. They also eat cotton clothes, natural silk, synthetic fibres and leathers.

5. Book worms

It includes 160 species. Their larvae and adult beetles are generally seen in dark places. In libraries those beetles lay their eggs on the edges of books. The larvae eat into the books making tunnel in pages through and through.

6. Moths

The larvae are white, hairless, dark headed and about half an inch long in size. They eat cloth and leather book cover. They lay their eggs in cracks in floors and walls.

7. Madwasps and Bed bugs

They do not damage the interior of books but stain their cover.

8. Rodents

It includes mice, rats, rabbits and squirrels, etc. The female brown rat gives birth to 50 offsprings a year. They eat anything made of paper, leather, vellum and glue etc.

9. Mice

It is also dangerous to paper but to less extent than rats.

For the protection from insects the periodic inspection is of great importance. If infection is discovered, action must be taken at once. Objects can best be cured by exposure to hydrogen cyanide, methyl bromide, carbon disulphide, ethylene oxide or other lethal gases in a vacuum fumigation chamber. All these insects can be controlled effectively by spaying the walls, wood works floor, ceilings interiors of cupboards with insecticides.

There are a number of mixtures of insecticides of low toxicity to man, which could be used as cures of repellents for local occurrences of insects in the museum.

Pyrethrum is derived from the flower of a kind of chrysanthemum. It is obtainable in a powder or liquid form and it is a good general insecticide for killing household insects.

P. B. C. a formulation consisting of 50 gms. of para dichlorobenzene, 50 cc. benzene and 50 cc. creasote, is found to be an effective repellent for dermestid, beetles, cockroaches, bookworms, booklice moths, termites and wood borers.

D. D. T. is an effective general insecticide for killing silverfish, cockroaches, termites, booklice, moths and beetles. It can be used as a 5% solution or in powder form.

Borofluoride Chrome Arsenic Preservative:

Developed by the CSIRO (Australia) is very effective in eradicating an entire colony of termites. 'ASCU' a mixture containing 4 parts of dichromate 1 part of copper sulphate, 1 part of arsenic pentoxide and 100 parts of water is effective for the treatment of structure timbers.

Sodium fluoride:

A bait consisting of 1 part of sodium fluoride and 5 to 8 parts of flour is effective for silver fish. A mixture of sodium fluoride and gypsum in 1:1 ratio is a poison powder for killing cockroaches and termites.

Propoxur:

A water miscible liquid of general effectiveness is particularly valuable against cockroaches. It is called "Baygon" by its manufacturer.

ACCIDENTAL CAUSES

There are so many accidental causes to deteriorate the papers, such as flood, rains, splashing into the building, leakage of

roof, bursting of drainage piping, etc. Fire is also a greatest accidental agent which damages the museum objects specially those of paper in a very short time. It is therefore, imperative that precautions and prevention against fire must be taken.

Prevention from the accidental agent is also very important for paper materials, flood and other agents cause to deteriorate the paper and library materials. Hence in such a situation the paper objects should be moved to drier surroundings, ideally where heat and humidity could be controlled. The conservator would then have to tackle three problems simultaneously, drying, fungicidal treatment and restoration first aid. Drying should be preceded by some fungicidal treatment for else fungi may germinate during the process. As conditions will allow, the rate of drying should be accomplished as fast as possible in order to minimize this mould problem, and to prevent the migration of water soluble constituents.

A solution 10% thymol by weight in methanol for impregnating pieces of paper can serve as disinfecting sheets by being inter leaved between pages of water soaked books.

Paper may then be spread on white blotters in a well-ventilated room for natural drying. The temperature of room may be raised 30° to 40° c. by using hot air convectors. After drying the sheets should be fumigated and repaired before storage.

If mud or dirt has been deposited on papers it can be removed by slight scrapping or washing in warm water (35° to 40° c.)

For large quantity of water soaked papers, the freeze thaw/ vacuum drying process has been accepted as the most suitable.

Recently research workers conducted experiments on rapid drying method, using microwave energy, dielectric energy, or by solvent extraction with or without vacuum assistance.

Fire, without doubt, can do the greatest damage to library and museum objects. Hence, the electric wiring should be checked

periodically. Inflammable products such as paints, varnishes, polishes, oil, organic solvents as well as cleaning fluid should preferably be stored out side the museum building. Smoking must be prohibited in exhibition galleries, storage and packing areas. Automatic alarm should be installed at strategitical places to direct fire. Their function must be checked by regular tests.

Extinguishers must be kept in conspicuous places. The periodic re-charging is absolutely necessary. In areas where organic materials are kept, the dry chemical type or the corbon dioxide type extinguisher are best.

The completely burnt papers are futile, Charred and partially charred papers should be kept seperately for treatement. Each sheet must be kept in a separate folder because of its brittleness.

MANUSCRIPTS ON PALM LEAF

Basically there are two types of palm-leaves used as writing support, SRITALA and TALA. They both have different names in different parts of India and indeed, in different countries.

SRITALA (*CIRYPA UMRACAULIFERA*) also know as TALIPAT, TALIPOT or KARIMPANA. This leaf is grown mostly in south India, specially in Malabar. They are large, fine, soft and flexible leaves. The leaves can be incised or written with brush or pen, also they are often found with painted illuminations. The earliest manuscripts are found on this variety.

Tala (*Brorassus Flabillifer*) also known as PALMYRA, or THALIVOLA these grow all over India. Its leaf is a small, thick, less flexible and non-absorbent. This variety is suitable for incised writing. Lamp black (Carbon black) with binding medium is used for the Ink.

Fresh leaves from a tree are not suitable for writing purposes. The leaves are first seasoned by several methods.

After that the leaves are frimmed and ploished. The scribe then either writes on them or incises the text on to them with a stylus. If the leaf is incised, it then needs inking. To bind the leaves together holes are punched in the centre of the leaves and cords are passed. The whole leaves are pressed between two wooden pieces, sometimes decorated by carvings or paintings.

DIRECTION AND TREATMENT

With time several defects are noticed in palm-leaves the main are

1. The palm-leaf is easily damaged by insects. making holes through the leaves, breaking them into pieces. Fungus are also noticed in palm-leaf.
2. Discolouration: Leaves become brown or black and get stained.
3. Loss of flexibility ; is due to loss of natural oil. Palm-leaf become fragile and brittle. old leaves break into pieces.
4. Splitting of layers - In sritala variety. The surface layer of one leaf gets stuck up to the adjoining leaf. This is due to the breaking of the bond between various layers. As a result of handling or for other reasons. the incised text may be rubbed of or become indistinct, sticking of leaves together are very common defect in palm-leaf.

Treatmant

The first priority is, as always, to record any damage to the manuscripts by photography or by recording the damages on history sheet. Secondly the manuscripts must be examined and plan for necessary work formulated.

The insect affected leaves are first fumigated in a air tight chamber with para-di-chloro benzene and thymol crystal in the ratio of 1:1 the fumes will help in repelling as well as killing insects and microorganisms.

The incised text and the surface written text are cleaned by different methods. The incised text should first be cleaned with fine brush to remove the dust at the initial stage and then a mixture of alcohol and distilled water in the ratio of 3:1 be applied with a swab of muslin cloth following the line of grains. This process is applied on both sides of the leaves. After this the leaves are to be kept for slow drying between sheets of blotting paper.

The surface written text can be cleaned with 1:1:1 trichloroethane (genklone) which can be applied with a swab of muslin over the leaves following the line of grains. A care must be taken while applying trichloroethane that the ink may not be obliterated.

The stuck up leaves can easily be separated if the lumps of such leaf are kept in high humidity chamber. Then the leaves separated mechanically. Separation can also be done by placing the bundle in hot water containing 5-100. C. glycerine and lastly by immersion of the bundles in the liquid paraffin at (70 -80° c). The separated leaves can be cleaned with acetone to remove the paraffin.

Reinking of the leaf can be done by the application of carbon black mixed with an oil, such as citronella or camphor oil. The mixture is applied over the entire leaf and left over night. The surface of leaf is then cleaned with alcohol.

To impart flexibility the natural oil should be replaced with 5% of solution of camphor oil in methanol. This can be applied on both side of the leaf. Mr. Marsh has quoted the use of 2% PEG—100 in water for flexibility.

Repair

To repair the broken leaves, one side written leaf can be supported with another palm leaf inter leaving a paper in between with adhesive, such as PVA emulsion.

Both side written leaf can be repaired by using chiffon coated with acrylic emulsion under heat at 70°C in an Electric mounting press. The assembly is protected with silicon paper while putting in press. Small holes are repaired by plane palm leaf or a paper called wood veneer, using 5% Poly Vinyl Acetate solution in toluene.

Mr. Marsh from India Record Office, London and Mr. Crowley of British Museum, London have used paper in place of chiffon. The result by using chiffon is quite satisfactory. Palm leaves are like any other material of historic interest need to be stored clean and stable. The storage condition are the same as that for paper 55 percent to 60 percent R. H. and temperature 20°C to 25°C.

Prevent Conservation

1. Humidity and Temperature should be maintained RH between 55 percent to 60 percent and tempeature 21°c. to 25°c
2. The manuscript should be wrapped in thick coloured cloth preferably in the insecticide coated cloth and stored in wooden almirah.
3. In place of fumigation, Neem leaves (Margosa leaf) or ghore barch (Acarous calamous,) should be placed on and below the palm leaf manuscripts which are tied in bundles. These leaves keep the insects away.

MANUSCRIPT ON BIRCH PARK

In India before the advent of paper sometimes in the 12th century, birch-bark (Bhoj-patra) was used for writing purposes. The bark sheets consists of a number of thin layers. The inner layer is used for writing purpose. It was slowly dried and then oil was applied over it and was polished. To make it for writing the leaves are cut into proper size. Manuscripts on birch-bark are mostly written in carbon inks containing glue as a binding medium.

Deterioration

Birch-bark is composed of several layers, these layers are joined together with a natural gum and knots and streaks which are composite parts of the bark. In course of time possible with the effect of moisture, the individual layers of the bark start separating from each other. The birch-bark weakens considerably with time and becomes hard and brittle. The sheets may stuck up together due to moisture and high humidity.

Treatment

Sheets which have stuck up together may be separated by placing them in humidification or exposing them to steam. When they have become sufficiently moist, each sheet is separated carefully. For cleaning a mixture of trichloroethane with alcohol and glycerine is found suitable, but care must be exercised in its use and handling.

Brittle birch-bark is often conserved and repaired either with chiffon using flourpaste or by hot lamination with cellulose acetate foil and tissue paper. In case two layers have separated due to loss of natural gum such sheet can be laminated by putting a sheet of tissue paper between the two loose layers of the leaf using CMC and PVA emulsions in the ratio of 2:1. It is a difficult task and can be done only by an expert. The separated sheet can also be laminated between the adhesive coated chiffon under heat at 70°C for 2 minutes in an electric press by putting the assembly between two silicon paper sheet. The mounted sheets can be put apart from one and another by keeping wax paper sheet in between.

MANUSCRIPTS ON VELLUM AND PARCHMENT

Parchment is prepared from wet, unhaired and limed skin, simply by drying at room temperature under tension, most commonly on a wooden frame known as a stretching frame. Generally the skin of small animals such as calves, sheep and goats are preferred. It can also be made from skins and larger

hides specially for writing and book binding material. Large number of parchment manuscripts are available in Europe, middle east and all over Asia. In India a few manuscripts are available.

Vellum is made from the inner portion of the skin, which is very thin and transparent, vellum is not much useful for small line sketch and painting etc.

Documents on parchment is essentially written in blue black ink based on iron Tannin complexes. The gum arabic and black pigment (Lamp black) is also added to achieve shade and adhesion. In the earliest manuscript only lamp black ink was used by China. Tannin based writing if faded can be intensified.

Manuscripts on parchment are affected much more by humidity, heat and light, fold and wrinkles.

Cleaning of Parchment

For cleaning parchment manuscripts following methods were used. The simple method recommended by Plender-leith and Lanwell is to rub the parchment gently with a pad of moistened cotton wool and then dried as quickly possible. Some Restorers have used the moistened wheat bread and rubbing it between the hands which is pressed on the sheet and rolled over its surface.

- Fresh onion juice is also used in place of water for cleaning parchment leaves.
- Cow milk which has been boiled and cooled also used it not only cleans the surface but also introduces emulsified fat into the sheet. Cleaning is also effective with eraser of soft rubber.

Repair:

The repair of parchment documents requires great skills. Holes and tears are repaired by patching or by reinforcement, parchment glue or size is used as an adhesive for repair and strengthening. The glue is made from fish bone or parchment clippings—one part by weight is dipped in two parts by weight of cold water and boiled till three parts are evaporated to one.. For minor repairs, gelatin containing a drop of glacial acetic acid of paste can also be used. Besides patching large holes and tears parchment glue used for sealing pin-point holes in parchment sheets.

The best means of ensuring the long term conservation of parchment or leather binding in Libraries and Museum are as follows:

1. Exposure to strong sunlight and especially close contact with electric lights should be avoided.
2. Relative humidity should be maintained between 55 percent to 60 percent.

சுவடிப் பதிப்பும், சரசுவதிமகால் நூலகமும்

பேராசிரியர் மு. சதாசிவம்

இயக்குநர்,

சரசுவதிமகால் நூலகம், தஞ்சாவூர்.

தஞ்சை சரசுவதிமகால் நூலகம், உலகிலுள்ள பழமையும், பெருமையும் வாய்ந்த சுவடி நூலகங்களுள் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். இந்நூலகம் எப்படித் தொடங்கப் பெற்றது, எப்பொழுது தொடங்கப்பெற்றது என்று இப்போது அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இதனுடைய முழு வரலாறு இன்னும் எழுதப்படவில்லை. எனினும் பிற்காலச் சோழர்களின் சுவடிகளைப் போற்றிப் பாதுகாக்கும் மரபினைப் பின்பற்றியே இந்நூலகம் கலையார்வம் கொண்டிருந்த தஞ்சை நாயக்க மன்னர்களாலும் (கி.பி. 1535 — 1673) மராத்திய மன்னர்களாலும் (1674 — 1855) பேணிப் பாதுகாத்துவரப் பெற்றுள்ளது என்று கூறலாம். ஏறக்குறைய ஆயிரம் ஆண்டுப் பழைமை வாய்ந்த சில சுவடிகளும் இங்கே பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. நாயக்க மன்னர்களும் மராத்தி மன்னர்களும் தங்கள் காலத்துக்கு முற்பட்ட சுவடிகளையும், தங்கள் காலத்து வாழ்ந்த அவைப்புலவர்கள் இயற்றிய நூல்களையும் இந்நூலகத்தில் போற்றிவைத்தனர். தஞ்சை மராத்திய மன்னர்களுள் இந்நூலக வளர்ச்சிக்காகவே தம் வாழ்நாள் முழுவதும் பாடுபட்டவர் இரண்டாம் சரபோசி மன்னர் (1798—1832) ஆவார். இவர் காலத்தில்தான் இந்நூலகம் முழுவளர்ச்சி பெற்ற தனி நூலகமாக விளங்கியது. இவர் தம் காலத்தில் கிடைக்கப்பெற்ற சுவடிகளையெல்லாம் வாங்கித் தொகுத்தார். பல பண்டிதர்களைக் காசிக்கு அழைத்துச் சென்று பல்லாயிரம் வடமொழிச் சுவடிகளை விலைக்கு வாங்கி வந்தார். விலைக்குக் கிடைக்காத சுவடிகளைப் பண்டிதர்களைக்கொண்டு படியெடுத்துவந்தார். இவர் காலம் முதற்கொண்டு தான் தாள் சுவடிகள் (காகிதச் சுவடிகள்) இந்நூலகத்தில் பல்கிப் பெருகலாயிற்று. இந்நூலகத்தில் ஏறத்தாழ 44,000 சுவடிகள் பனை ஓலையிலும் காகிதத்திலும் உள்ளன. இவற்றுள் 75% சுவடிகள் வடமொழியில் உள்ளன. மலையாளம், பாரசீகம் முதலிய மொழிகளிலும் சிற்சில சுவடிகள் உள்ளன. சரபோசி மன்னர் தமிழ்ச் சுவடிகளைத் தொகுப்பதில் மேலும் கவனம் செலுத்தியிருந்தால் இன்னும் பல தமிழ்ச் சுவடிகளைச் சேகரித்திருக்கலாம். இப்போது இந்நூலகத்திலுள்ள மூவாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட தமிழ்ச் சுவடிகளில் பெரும்பாலான சுவடிகள் சரபோசி மன்னருக்குப் பின்னர்க் கிடைக்கப் பெற்றவையேயாகும். இவற்றுள் ஏறத்தாழ 1400 சுவடிகள் மருத்துவம் பற்றிய சுவடிகளாகும்.

மேலும் மராத்தி அரசர்கள் தங்களுடைய அன்றாட ஆட்சிமுறைகள் நடவடிக்கைகள் பற்றிப் பொதுமக்களுக்குப் புரியாத மோடி எழுத்துமுறையில் எழுதி வைத்துள்ள மோடி ஆவணங்கள் 850 கட்டுக்களுள் சேர்த்துவைக்கப் பட்டுள்ளன. மராத்தியரின் ஆட்சி, நிர்வாகம், நீதிமுறை, வரலாறு முதலானவற்றை அறிந்துகொள்ள உதவும் வரலாற்றுப் பெட்டகங்களாக இவை விளங்குகின்றன. இவற்றைத் தேவநாகரி எழுத்துமுறையில் பெயர்த்தெழுதிப் பின்பு தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் மொழி பெயர்க்கும் பணிகள் நடைபெற்று வருகின்றன.

இந்நூலகம் அடிப்படையில் சுவடி நூலகமாயினும் இதில் நாற்பதாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட அச்சிட்ட நூல்களும் போற்றிப் பாதுகாக்கப் பட்டு வருகின்றன. அதனால் இந்நூலகம் முன்னைப் பழைமைக்கும் பழைமையாய்ப் பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப்பெற்றியதாய் விளங்குகிறது தமிழ், ஆங்கிலம், வடமொழி, தெலுங்கு, மராத்தி, இந்தி, உருது, மலையாளம், வங்காளம், பாரசீகம், கன்னடம், குசராத்தி, ஒரியா முதலிய பல மொழிகளிலும் நூல்கள் உள்ளன. சரபோசி மன்னர் ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, செருமன், இலத்தீன், கிரேக்கம் முதலிய மொழிகளில் தொகுத்து வைத்துள்ள ஏறத்தாழ ஐயாயிரம் அச்ச நூல்கள் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன.

தஞ்சை நாயக்கர், மராத்திய மன்னர், ஆட்சிக் காலத்தில் தஞ்சையில் கல்வி, கலை, பண்பாடு, இசை, ஓவியம், நடனம் முதலியவை மேலோங்கி வளர்ந்தன. இவற்றைப் பற்றிய இலக்கியங்களும் நுண்கலை நூல்களும் அளவின்றிப் பெருகின. இவை இந்நூலகத்தில் சுவடிகளாகப் பாதுகாக்கப் பட்டுள்ளன.

இந்நூலகத்திலுள்ள பெரும்பாலான ஓலைச்சுவடிகள் கிரந்த எழுத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன. பல வடமொழி நூல்கள் தெலுங்கு எழுத்திலும், நந்தி நாகரி எழுத்திலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. தெலுங்கு நாட்டில் தெலுங்குமொழி வளர்ச்சியற்றதைக் காட்டிலும், தஞ்சை நாயக்கர் ஆட்சிக் காலத்தில் தஞ்சையில்தான் தெலுங்கு மொழி ஏற்றம் பெற்றது என்று கூறுகின்றனர். தெலுங்கு மொழிக்கு அணிகலனாய் விளங்கும் பல தெலுங்கு நூல்களைத் தஞ்சை மண்ணே ஈன்றெடுத்துள்ளது. அக்காலத்தில் ஒருவகை மொழி ஒருமைப்பாடும் இருந்து வந்தது. அதனால்தான் வடமொழியைத் தெலுங்கு தேவநாகரி, கிரந்தம், நந்தி நாகரி எழுத்துக்களிலும், தெலுங்கைத் தேவநாகரி எழுத்திலும் தமிழைத் தெலுங்கு எழுத்திலும் எழுதிவந்தனர். மேலும் ஒரு மொழியின் இலக்கிய நடையைக்கூட பிற மொழியினர் பின்பற்றத் தொடங்கினர். எடுத்துக்காட்டாகக் 'குறவஞ்சி' என்ற இலக்கிய நடை தமிழ்மொழி இலக்கியத்திற்கே உரியது. இதை வடமொழியில் பயன்படுத்தி ஒரு வடமொழிப் புலவர் மோகினி விலாச குறவஞ்சி என்ற நூலை எழுதியுள்ளார். இதைப்போன்றே சில தெலுங்கு இசை நூல்கள் மராத்திய

மொழியில் தேவநாகரியில் எழுதப்பட்டுள்ளன. தமிழ்ச்சொற்கள், வடமொழி தெலுங்கு மராத்தி மொழிகளில் கலந்தன. அதைப்போலவே தமிழில் வடமொழி, தெலுங்கு மராத்தி மொழிச் சொற்கள் கலப்புற்றன. மொழிகளுக்குள் கொடுக்கல் வாங்கல் தாராளமாகவே நடைபெற்றுவந்தன. இதனால் தமிழ்மொழி சொல்வளமும், பொருள்வளமும் பெற்று வளர வாய்ப்பேற்பட்டது. இவ்வாறு தஞ்சை மண்ணைத் தமிழர்கள் ஆளாது போயினும் மறைமுகமாகத் தமிழ்மொழிக்கு வளம் ஏற்பட்டது.

இந்நூலத்தில் உள்ள சில அரிய சுவடிகளைப் பதிப்பிக்க இருமொழி அல்லது மும்மொழி வல்லுநர்கள் தேவைப்படுகின்றனர். அவர்களுக்குக் கிரந்தம், தேவநாகரி, நந்திநாகரி, தெலுங்கு ஆகிய எழுத்துக்களும் தெரிந்திருக்கவேண்டும். அதுபோலவே இந்நூலகத்தில் உள்ள மோடி ஆவணங்களைப் பதிப்பிக்க மோடி எழுத்து மட்டும் தெரிந்தால் போதாது. மராத்தி மொழியும், தமிழ் மொழியும் தெரிந்தவராக இருக்கவேண்டும். ஏனெனில் மோடியில் உள்ள பல சொற்கள் தஞ்சை மராட்டியர்கள் தமிழ்ச் சொற்களைக் கலந்து பேசிய பேச்சு மொழியில் உள்ளன. அவற்றை மராத்தி மட்டுமே தெரிந்தவர்கள் புரிந்துகொள்ள முடியாது.

மராத்திய மன்னர்கள் கலையார்வம் மிக்கவர்களாயிருந்தமையின் அவர்களுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் பல்வகைக் கலைகளும் மறுமலர்ச்சி பெற்றன. சரபோசி மன்னரே பல இசை நூல்களை இயற்றியுள்ளார். அவருடைய அவைப் புலவர்களும் பல இசை நூல்களையும், கீர்த்தனைகளையும் இயற்றியுள்ளனர். அவை தெலுங்கு மொழியிலும், மராத்தி மொழியிலும் உள்ளன. அவருக்குப் பிறகு ஆட்சிக்கு வந்த அவருடைய தமையனார் 'கர்ணாமிர்த சாகரம்' என்ற இசை நூலை எழுதியுள்ளார். இவருக்குப் பின்னர் வந்த இரண்டாம் சரபோசி மன்னர் காலத்தில் பல வடமொழி நூல்கள் மராத்தி மொழியில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டன. அவற்றுள் சஜ சாஸ்திரம் (யானை நூல்), அசுவ சாஸ்திரம் (குதிரை நூல்) முதலியவை குறிப்பிடத் தக்கவை. வடமொழியில் ஒலைச்சுவடியில் இருந்த இந்த இரு நூல்களும் காகிதச் சுவடியில் படங்களுடன் எழுதப்பட்டுள்ளன. மேற்பகுதியில் வடமொழியிலும், கீழ்ப்பகுதியில் மராத்தி மொழியிலும் விளக்கங்கள் உள்ளன. சிவாஜியின் குருவான சமர்த்த ராமதாசர், சிவாஜிக்கு செய்த வேதாந்த உபதேசங்கள் தாசுபோதம் என்ற நூலில் தமிழ்மொழியில் ஆனால் தேவநாகரி எழுத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன, இந்நூல் இப்போது தமிழ்வடிவில் வெளியிடப் பெற்றுள்ளன. இதைப்போன்ற நூல்களைப் பதிப்பிக்க இரு மொழி வல்லமை தேவை.

அச்சுக்கூடம் :

சுவடிகளைப் பாதுகாப்பதில் நிலைத்த பெருமை அச்சப் பதிப்புக்கே உண்டு. சரபோசி மன்னர் அரிய வடமொழி நூல்களை மராத்தியில் மொழி

யாக்கம் செய்து அச்சிட விரும்பினார். அதற்காக நவவித்யா கலாசாலா என்ற பெயர் கொண்ட அச்சுக்கூடத்தை 1803-இல் தோற்றுவித்தார். முதலில் கற்களாலும், மரத்தாலும் செய்த தேவநாகரி அச்சுக்களைக் கொண்டு நூல்களைப் பதிப்பித்தார். இந்நூல்களில் சிலவற்றை இந்நூலகத்தில் காணலாம். அவையாவன :- குமாரசம்பவம், அமரகோசம், ரகுவம்சம், தர்க்க சங்கரகம், கரிகாவளி, சிவபாலபக்த, முக்தாவளி என்பன. 'இந்தியத்தொன்மை' என்ற நூலில் (பக். 104--195) இந்தியாவிலேயே முதன் முதலில் தோன்றிய தேவநாகரி அச்சுக்கூடம் சரபோசி மன்னரின் அச்சுக்கூடம்தான் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சரபோசி மன்னரின் உத்தரவின்படி 1801-இல் தகுதி வாய்ந்த பண்டிதர்கள் இந்நூலகத்தில் உள்ள ஓலைச்சுவடிகளுக்கும் காகிதச் சுவடிகளுக்கும் தனித்தனியாக அட்டவணைகள் தயார் செய்தனர். பின்பு 1843-இல் சரபோசி மன்னரின் மகன் இரண்டாம் சிவாஜி காலத்தில் ஒரு அட்டவணை தயாரிக்கப்பட்டது. இந்த அட்டவணைகளின்படி இந்நூலகத்தில் 719 இலக்கியச் சுவடிகளும், 119 மருத்துவச் சுவடிகளும் இருந்தன. இலக்கியச் சுவடிகளில் மிக முக்கியமானவை :- தொல்காப்பியம், திருக்குறள், திருக்கோவையார், நாலடியார், சேந்தன் திவாகரம், பிங்கலத்தை. யாப்பருங்கலக்காரிகை. வீரசோழியம், தஞ்சைவாணன் கோவை, குலோத்துங்கசோழன் பிள்ளைத் தமிழ், நன்னூல், நேமிநாதம், குடாமணி நிகண்டு, சிலப்பதிகாரம், போன்ற நூல்கள் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

இந்நூலகத்திலுள்ள எல்லாத்துறைச் சுவடிகளுக்கும், விவரண அட்டவணைகள் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூலகத்திற்குப் பெரும்பாலும் ஓலைச் சுவடிகளையே அன்பளிப்பாக வழங்கி வருகின்றனர். பொள்ளாச்சி வள்ளல் திரு. நா. மகாலிங்கம் அவர்கள் 10 காகிதச் சுவடிகளை அன்பளிப்பாக அளித்துள்ளார். சீர்காழி வழக்கறிஞர் திரு. அருணாசல முதலியார் பல்லாயிரம் அச்சிட்ட நூல்களை அவற்றிற்குரிய பேழைகளுடன் அன்பளிப்பாகத் தந்துள்ளார்.

1918ம் ஆண்டிலிருந்து இந்நூலகத்தைத் தமிழக அரசு தன்பொறுப்பில் எடுத்துக் கொண்டாலும், 1948-ஆம் ஆண்டிலிருந்துதான் அரிய சுவடிகளை அச்சிட்டு வெளியிடும் திட்டம் செயற்பட்டு வருகிறது. அதுவரை இந்நூலகச் சுவடிப் பாதுகாப்பு நூலகமாக இருந்து வந்துள்ளது. அதனால் சுவடிப் பதிப்பு முறையில் சரகவதி மகால் நூலகத்திற்குத் தொன்மை மரபும் ஒன்றும் ஏற்பட்டிலது. சுவடிப் பதிப்பில் இந்நூலகம் தனிப்பட்ட சிறப்பு நெறிமுறைகளையும் கடைப்பிடிக்கவில்லை. பல்வேறு பதிப்பாசிரியர்கள் தங்கள் பட்டறிவுக் கேற்றவாறு சுவடிகளைப் பதிப்பித்திருக்கின்றனர்.

ஓலைச் சுவடிகளில் பலவகையான பிழைகள் மலிந்திருப்பது இயல்பே. பதிப்பாசிரியர்கள் பல பிழைகளைக் களைந்தாலும், பதிப்பாசிரியர்களின்

கவனத்தையும் மீறித் தங்கிவிடுகின்ற பிழைகளும் உள்ளன. அதனால் பதிப்பாசிரியர்கள் தம் கவனக் குறைவினால் திருத்தாமல் விட்டுவிட்ட பிழைகளைக் களைந்து வாசிப்பது படிப்பவர்க்கு உரியதாகிறது.

‘குற்றங் களைந்து குறைபெய்து வாசித்தல்
சுற்றறிந்த மாந்தர் கடன்’.

என்பது பதிப்பாசிரியர்கள் தங்கள் முன்னுரையின் முடிவில் உச்சரிக்கும் ஒரு தாரக மந்திரமாகும்.

சில பதிப்புகள் :

சரசுவதி மகாலில் வெளியிடப்பெற்ற நூல்களுள் பின்வருபவை அடிக்குறிப்புகளுடன் வெளியிட்ட நூல்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகும். பதிப்பாசிரியர் பெயர்கள் பிறையடைப்பில் உள்ளன.

1. சீவக சிந்தாமணி அம்மாண (வீ. சொக்கலிங்கம், விரிவான முன்னுரையுடன் கூடியது)
2. நாசிகேது புராணம் (சீராளன்)
3. சித்திரபுத்திரர் அம்மாண (சி. கோதண்டபாணி)
4. திருநெல்லைப் பரசமய கோளரியார் பிள்ளைத் தமிழ்
(வீ. சொக்கலிங்கம், ஆராய்ச்சி முன்னுரையுடன் கூடியது.
1983 வரை வெளிவந்துள்ள 418 பிள்ளைத் தமிழ் நூல்களின் பட்டியல் தந்துள்ளார்.)
5. வீரையன் அம்மாண (அ.மா. பரிமணம்), ஆராய்ச்சி முன்னுரையுடன் கூடியது.
6. அரவான் களப்பலி, (கோ. சேதுராமன், ஆராய்ச்சி முன்னுரை அடிக்குறிப்பு, சில கதைகளின் விளக்கம், சொல்லடைவு பக்க எண்களுடன்) கூடியது.
7. பல ஜாதிகம் விகடம் (சி. கோ. தெய்வநாயகம்)
8. மாலைத் தொகுப்பு (வ. வேணுகோபாலன்)
9. மார்க்கண்டேயர் அம்மாண (புலவர் பா. சீனிவாசன்)
10. வடிவேல் சதகம் (புலவர் வீ. சொக்கலிங்கம்)
11. திருநல்லூர்ப் புராணம் (ச. பாலசுந்தரம்)

கி.வா. ஜகந்நாதன் மலையருவி என்ற நூலை விரிவான முன்னுரையுடன் வெளியிட்டுள்ளார். அது போலவே கோபாலையர் பிரயோக விவேகம் என்ற நூலையும், வ. வேணுகோபாலன் பிரபோத சந்திரோதயம் என்ற நூலையும் விரிவான முன்னுரையுடன் வெளியிட்டுள்ளனர்.

சில குறிப்பிடத்தக்க பதிப்புகள்:

1. தி. வே, கோபாலையர் 'வண்ணத் திரட்டு' என்ற நூலைச் சிறப்புறப் பதிப்பித்துள்ளார். ஆராய்ச்சி முன்னுரையில் வண்ணத்தின் இலக்கணத்தை விரிவாகக் கூறுகிறார். இந்நூலில் உள்ள 22 வண்ணங்களில் உள்ள நயமான பகுதிகளை எடுத்துக்காட்டிச் சுவையூட்டுகிறார். பிற சேர்க்கையில் புராணக் கதைகளை விளக்கியுள்ளார். சுற்றில் அருஞ்சொற் பொருளகராதி தந்துள்ளார். ஆனால் அருஞ்சொற்கள் அடங்கிய பக்க எண்களைக் குறிப்பிடவில்லை.

2. அதிரியர் அம்மாணை (சாம். டானியல்) ஆராய்ச்சி முன்னுரையில் அம்மாணை பற்றிய விரிவான விளக்கம், நாட்டுப்பாடல்களின் இயல்புகள் கதைச்சுருக்கம், ஆகியன உள்ளன. இவை ஆங்கிலத்திலும் சுருக்கமாகத் தரப்பெற்றுள்ளன.

3. இராமய்யர் அம்மாணை (சி. எம். இராமச்சந்திரஞ் செட்டியார்). தமது சிறந்த ஆராய்ச்சி முன்னுரையில் வரலாற்றுக் குறிப்புகளைத் தந்துள்ளார். நூலின் இறுதியில் அருஞ்சொல் விளக்கம், அகரவரிசைப் பொருளடக்கம் (பக்க எண்களுடன்) தந்துள்ளார். மேலும் பொருள் தெரியாத சொற்களின் பட்டியலையும் சில மேற்கோள் குறிப்புகளையும் கொடுத்துள்ளார். சிறந்த பதிப்புகளுள் ஒன்று.

4. விறலிவிடுதாது (புலவர் வீ. சொக்கலிங்கம்). ஆராய்ச்சி முன்னுரையில் இதுவரை வெளிவந்துள்ள தூது நூல்களின் பட்டியலைத் தருகிறார். நயமான பகுதிகளைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். கதைச் சுருக்கம் தந்துள்ளார். அடிக்குறிப்புகளுடன் பதிப்பித்துள்ளார்.

5. ஆசிரிய நிகண்டு (வீ. சொக்கலிங்கம்) ஆராய்ச்சி முன்னுரையில் இதுவரையில் கிடைத்துள்ள நிகண்டுகளைப்பற்றிய விளக்கங்கள் தந்துள்ளார். பிற நிகண்டுகளில் உள்ள சொற்களையும் ஒப்புமையாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். (அண்மையில் சூடாமணி நிகண்டினைத் திறனாய்வு முறையில் பதிப்பிக்கும் பொறுப்பினைத் திரு. கோவை. இளஞ்சேரன் அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார்).

7. ஒட்டக்கூத்தர் இயற்றிய குலோத்துங்கன் பிள்ளைத்தமிழ் (திரு. கங்காதரன்) விரிவான ஆராய்ச்சி முன்னுரையுடனும், பாடல் விளக்கங்களுடனும், அருஞ்சொற் பொருளகராதியுடனும் வெளியிட்டுள்ளார்.

சரசுவதிமகாலில் சித்த மருத்துவ நூல்கள் மிகுதியாக உள்ளன. இவற்றை உரிய விளக்கங்களுடன் சில பதிப்பாசிரியர்கள் பதிப்பித்துள்ளனர்.

சரபேந்திர வைத்திய முறைகள் என்ற தலைப்பில் பல தொகுதிகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. “சித்த வைத்திய முறைகள்” என்ற நூலை மருத்துவர் மு. நந்தகுமார் நல்ல விளக்கங்களுடன் வெளியிட்டுள்ளார். திரு. வாசுதேவ சாஸ்திரி வாதரோக சிகிட்சை என்ற நூலை நல்ல விளக்கங்களுடன் வெளியிட்டுள்ளார், மருத்துவர் வெங்கட்டராஜன் வெளியிட்ட “விஷரோக சிகிட்சை” என்ற நூலின் இறுதியில் மருந்துகளின் பெயரையும், “விஷரோகங்களின் விவரங்களையும் ஒரு பட்டியலில் (அகர வரிசையில்) கொடுத்துள்ளார். எண்ணெய் வாகடம் என்ற நூலில் மருத்துவர் அரங்கராசன் பயன்மிக்க சொல்லடைவுகளைத் தந்துள்ளார். பல சித்த மருத்துவ நூல்கள் உரை விளக்கமில்லாமலும், பிற குறிப்புகள் இல்லாமலும் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளன.

“சிவபூஜா பத்ததி என்ற நூலில் (சுவர்ண காளீச்சுரன்) அருஞ்சொற் பொருளகராதி (பக்க எண்களுடன்) தரப்பட்டுள்ளது. “சதாசிவத்தியானம்” என்ற நூலில் (சி. கோவிந்தராசனார்) அரும் பொருளகராதி உள்ளது. ஆனால் பக்க எண்கள் தரப்படவில்லை.

முடிவுரை :

பொதுவாக மூலபாடம் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளில் சரசுவதிமகால் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு காட்டவில்லை. திரு. வீ. சொக்கலிங்கம், திரு. கோபாலய்யர் போன்ற ஒரு சில பதிப்பாசிரியர்களே பாடபேதங்களைக் குறித்துள்ளனர். பதிப்புக்கலையின் நுணுக்கங்கள் யாவும் இன்னும் முழுமையாகப் பின்பற்றப் படவில்லை. எல்லா நூல்களுக்கும் விரிவான ஆராய்ச்சி முன்னுரை, அமையவில்லை, ஒப்பீட்டுப் பகுதிகள் தரப்பெறவில்லை, அரும்பத அகராதிகளும் கொடுக்கப்படவில்லை. மேலும் மறுபதிப்புக்களைப் பதிப்பாசிரியர்கள் பார்வையிட்டுத் திருத்தங்கள் செய்து செம்மைப்படுத்துவதில்லை. சரசுவதி மகால் நூல்களுக்கென்று தனிப் பதிப்பு நெறிமுறைகள் இதுவரை வகுக்கப் படவில்லை. இப்போதுதான் வகுக்கப்பட்டு வருகின்றன. அண்மையில் சரசுவதிமகாலில் நடைபெற்ற ‘பதிப்பு நெறிமுறை’க் கருத்தரங்கில் அவை உருவாக்கப்பட்டன.

இனி வரும் வடமொழி, தமிழ், மராத்தி நூல்களில் ஆங்கிலத்திலும் விளக்கங்கள் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. வடமொழி, தெலுங்கு, மராத்தி நூல்களை முடிந்தவரை தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் மொழிபெயர்த்து வெளியிடவும் முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது, பதிப்புக்கலையின் வண்ணங்கள் இனிவரும் வெளியீடுகளில் மிளிரும் என்று எதிர்பார்ப்போமாக.

A NOTE ON THE CATALOGUE OF THE TANJORE SARASVATI MAHAL LIBRARY

P. PERUMAL, B.Sc., (spl.) M.A., M.L.I.S.,
Chemical Conservator,
T. M. S. S. M. Library, Tanjore.

Library Catalogue means a list of books or reading materials of a particular library. The concept of cataloguing is not new. It was evolved as early as the evolution of document. In ancient days documents of books were in the form of clay tablets, stone, metal sheets, birch bark, papyrus, palm-leaves etc. After invention of paper it replaced all other writing materials. The catalogues of those days were also in the same form of the writing material. Even now catalogue on clay tablets are available in British museum library, London. As such the features of the manuscripts and books catalogue of the Sarasvati Mahal Library is discussed.

The Tanjore Sarasvati Mahal Library is one among the medieval libraries exist in the world, which had rooted as Tanjore Nayak palace library, and was developed by the Maratha Kings of Tanjore. Among the Maratha kings, Raja Ssrfoji II (1798—1832) devoted his life for the development of this Library. He enriched manuscripts collection of this library by adding manuscripts and books in the form of collection, copying and purchasing. Even now the library is enriching its collection in the form of donation. The total number of manuscripts both palm leaf and paper are exceeded to 44,000 which are in Sanskrit Tamil, Telugu and Marathi languages. Along this manuscript the library has 40,000 books in which 5,000 books are in European languages such as English, French, German etc., which were collected by Serfoji II in his life time. Cataloguing for these manuscripts and books were done in different times. Most of them are available in this library.

CATALOGUE PREPAIRED IN SERFOJI'S PERIOD

Even though the library originated in 16th century, the earliest catalogue available in this library belongs to Raja Serfoji's period, which was done in two stages. The catalogue for palm-leaf manuscripts were prepared in palm-leaf form and which of paper manuscripts in paper form. The palm-leaf manuscript catalogues are three bundles in Telugu scripts. The first leaf of the manuscript catalogue bears the information as,

"Sarabhoji Maharaja Vaarihi Pattamayetanuthuku Munupu e Sarasvati Mahal Pushthahalayaku Vivaramaina Jabitha lethu. 1720 Kalayukthi Samvathsaram Sarabhoji Maharaju Vaarithi Pattamayee Manyam Pattuluyane Gangadhara Pattuluku Thanathikaram echina Pimmado e Sarasvati Mahal Kakhitha Pushthakalu, Thatya Pusthakalukunnu Thakumaina Varlunu Niyaminchi Persusalyanu. Jabita Salivahana Saka Samvatsaramulu Veye Eadu Noodi Eravai rendu, English Samvathsaramulu Veye enimithi noodi vokatilu Jabita Parisukaramuka Kalisha Seshinthe rowthiri nama Samvathsaramu".

(English transliteration of the colophon of the Catalogue which is in Telugu language and script)

It means that there was no detailed catalogue for the manuscripts of Sarasvati Mahal before Serfoji came to power. After the coronation of Serfoji in 1720 Kalayukthi year. He ordered to Gangadhara Pattulu alias Sadasivapattlu to prepare a catalogue for paper manuscripts and palm-leaf manuscripts with the help of eminent scholars. The work was started to prepare the catalogue of palm-leaf manuscripts in 1801. They prepared for palm-leaf manuscripts in palm-leaf and paper manuscripts in paper.

The palm-leaf manuscripts catalogue is in three volumes and is written in Telugu script. The whole palm-leaf manuscripts were classified as

Bhagavat Gita	Ramayana
Tarkam	Bharatam
Sabda Sastra	Bhagavata
Agamam	Natakam
Mimamsa	Vedam
Vaidyam	Jothisa
Vyakarana	Tamil Vaidyam
Silpam	
Nighantu	

and the titles are arranged alphabetically under the subject headings. Each subject headings has the information.

Like Rowdri Samvatsaram, Chaitra Suddha Pradi Pada Madyastulu Vedamoorthi Sadasiva Pattlandikavari AdhiKaramandu Tadapatram Pushtakalu rujuvuchachi Vrasina Vivaranam Vedantam Peta Pushtakaluku lekka vivaram" which means the vedanta palm-leaf manuscripts cupboard (box) was verified and catalogued by the order of Sadasiva Pattulu in routhiri year. In this catalogue, the titles are arranged alphabetically under each subject headings; Each entry gives the information as titles name of the author, complete or incomplete, number of leaves and scripts.

The catalogue for paper manuscripts (Sanskrit and Marathi are in paper form as in a bound volume. which is in Nagri script. The first sheet bears the information as

यादि सरस्वती भांडारांतील पुस्तकें संस्कृत

प्राकृत देखील ग्रंथाक्षरानुक्रमणिका १३

अक्षय संवत्सर पुष्यशुद्ध तृतीया भानुवार

That is an alphabetical catalogue for the Sanskrit and Prakrit manuscripts of Sarasvati Bhandar was preserved in the year Akshaya, Pushya month, Sunday (11-1-1807). This catalogue has two indexes. The first one gives the details of alphabets, page from, page to (अक्षरवार — बंदपासून — बंदपरियत). The second index gives the data as

Alphabets — Number of complete manuscripts — No. of granthas incomplete manuscripts — Number of granthas — Total number of manuscripts — Total number of granthas (grantha—32 letters)

अक्षर — पूर्णप्रति — ग्रंथ — अपूर्णप्रति — ग्रंथ — एकूनप्रति — ग्रंथ
 अच — १२६५ — २८५९५४८ — ३३२ — ३६३८४६ — २५१६ — २२३३४९४
 (अ-औ) 1265 — 1859548 — 331 — 363846 — 1536 — 2233494

The catalogue is arranged according to the alphabetical order under subject headings. The whole manuscript is classified as Mahabharata, Bhagavata, Ramayana, Purana, Dharma Sastra, Geetha, Jyotisha, Strutha, Prayoga, Veda, Vratas, Vaidya, Mantra, Nataka, Darsana, Sangita, Kavya, Stotra. This Alphabetic classified arrangements was done in 1807. So this catalogue is an evidence for the development of library systems of those days.

Raja Serfoji II was a lover of books. He collected more than 5000 books of European languages in English, French, German etc. A catalogue preserved for English books is available in this library. In that catalogue the whole books were classified into 27 subject headings as

Medical Science, Chemistry, Minerology and Botany, Natural History, Arts and Science, Biographies, Memoirs, Anecdotes, Miscellaneous play, Tales, Novels, Romance, Dictionaries, Vocabularies, Grammars, Poetry, History, Geography, Politics, Divinity, Antiquities, Topography, Oriental publications, Architecture, Voyage and travel, Law, Reports, Navigation, Drama, Tragedies, Comedy, Magazines, Review and other periodical works, School books, miscellaneous remarks and Atlases.

All together 3599 books were arranged alphabetically under each subjects.

CATALOGUE OF MANUSCRIPTS IN SHIVAJI PERIOD

Tanjore Shivaji, the son of Raja Serfoji II was in power from 1832 to 1855. He also collected manuscripts and books. In 1846—47 AD. he gave order to the Library Scholar Varahappiah for preparing a catalogue of this library, which was written in Modi and Nagari scripts in hand made paper form. These are called Shivaji's catalogue of manuscripts. A Devanagari translation of those catalogue was prepared in 1932—53. By the order of Government of Tamilnadu is available in four volumes.

A catalogue of Tamil palm-leaf literature manuscripts is also available in paper form, which is Tamil script. It has the title as "Tamil Eattu Pushtakathin Diary".

There was only 719 manuscripts in Tamil literature which were arranged according to the subjects as Kavyam, Puranam Vatham. Stotram, Nighantu, Vedantham, Mantram, Natakam Lakshanam, Jyotisham, Nanavidam. The entries are arranged as title, author, subject, Serial number, number of leaves.

CATALOGUE PREPARED IN BRITISH REIGN:

After the demise of Raja Shivaji (1832—55) the palace administration and Sarasvati Mahal Library fell in the hands of British. They were very much fond of oriental manuscripts. So then Tanjore collector Mr. Forbbes ordered to prepare catalogue for this library. The catalogues were prepared in palm-leaves and alphabetical list was prepared in paper form.

The colophon of the palm-leaf catalogue gives the information that Sadavahana Saha 1778 Nala Nama Samvathsaram English year 1857, Collector Forbbes gave order to Ramiah Varahappiah for preparing a catalogue.

Two manuscripts catalogues and alphabetical lists for each subjects were prepared and published in the year 1857. The catalogue of palm-leaf form, paper manuscript form and printed are available in this library. The printed catalogue has the title as "List of books in the His late Highness the Rajah of Tanjore".

In the latter half of the 19th century the library attracted the attention of eminent indologists and great scholars. In 1868 Government of Madras Presidency appointed Mr. Pickford Sanskrit Professor of Presidency college to prepare catalogue for the Sanskrit manuscripts of this library. Due to his ill health he could not continue the work. Then Mr. A. C. Burnell, Ph. D., a German Sanskrit scholar and Sessions Judge of Tanjore was appointed in 1870 to continue the catalogue work. After his devoted labour the catalogue was published in 1880, entitled as 'Classified Index to the Sanskrit manuscripts in the Palace at Tanjore.'

He states in his introduction as "The library of which catalogue is now made public, was first brought to the notice of European scholars by H. S. H. Count Noer, Prince Frederic of Schleswig-Holstein. who brought an account of it to the late Professor Goldstucker. But its full importance was not known till I was deputed, in March 1871. to examine it by the then Governor of Madras—Lord Napier and Ettrick, whose scholarly and lively interest in the past of India will always render his name a cherished souvenir in the minds of those who appreciate research. Not a moment too soon did he intervene, what has been saved of the past in South India is entirely due to him and it will require very minute search to add anything to the comprehensive plan of the work which he devised and set on foot in South India.

He denotes about the manuscripts as "The manuscripts described here are the result of perhaps 300 years collections firstly, by the Nayaks of Tanjore, secondly after that about 1675 by the Maratta Princes. The manuscripts are of very different value and come from very different sources. Some of the palm-leaf manuscripts belong to the earlier period, but the greater part were collected in the last and present centuries. All the Nagari manuscripts belong to the Maratta times, and a large number of these were collected at Banares by the Raja Serfoji (Sarabhoji) about fifty years ago. The rest are recent Nagari copies of manuscripts in South Indian characters, and as a rule are very badly made, a large staff of copyists was formerly entertained.

Burnell's catalogue has three parts which are arranged as

Part I Vedic literature

Samhitas and Brahmana (Rig, Yajur, Sama, Atharva Vedas, Vedic Sutra, Prayoga, Upanishads, Vedangas.

Part II Modern Sanskrit Literature

A technical literature. Grammar, Lexicography, Prasody Rhetoric, Music, Dance, Architecture, Medicine Astronomy, Astrology.

B. Philosophy.

Purvamimamsa, Vedanta. Sankhya system. Yoga Sastram, Logical systems, Buddhistic and Jaina system.

C. Dharma Sastra.

Smritis, Nibhandas.

Part III Dissertations on social topics.

Acara, Kalanirnaya, Dana, Niti, Prayascitta, Vyakarana, Sraddha and special rituals.

DESCRIPTIVE CATALOGUES

Till 1918 this library was a Private property. After the death of the last queen, the library was made as a Public institution under the Charitable endowment act and administered by a committee under the Chairmanship of the District Collector. The Committee took steps for preparing Descriptive Catalogues. According to the order of Government of Madras in their G. O. Ms. No. 563 dated 9—4—1927 the administrative Committee requested P. P. Subramania Sastri to entrust the Sanskrit manuscript descriptive cataloguing work. The manuscripts were classified into 18 headings. Details of catalogues are

Vol. I	Vedas, Samhitas and Samhita Bhasyas
Vol. II	Brahmanas, Aranyakas etc.
Vol. III	Upanishad, Bhashyas and Vedangas
Vol. IV	Vedangas : Sruta Sutras

- Vol. V Kalpa-Srauta Prayogas
 Vol. VI & VII Kavya
 Vol. VIII Nataka
 Vol. IX Kosa, Chandas and Alankara
 Vol. X Vyakarana
 Vol. XI Darsanas, Nyaya, Vaisesika, Sankhya and Yoga
 Vol. XII, XIII Darsanas - Purvamimamsa, Uttara Mimamsa (advaita)
 Vol. XIV Darsanas - Visistadvaita, Dvaita, Saiva, Bhakti and Avidika
 Vol. XV Mahabharata, Gita, Ramayana - Mahapuranas and Upapuranas
 Vol. XVI Natya, Sangita, Kama Sastra, Vaidya and Jyotisha
 Vol. XVII Grahya sutras, Bhashyas and Prayogas
 Vol. XVIII Vratas, Agama, Tantra, Dharma Sutras, Bhashyas and Prayogas
 Vol. XIX Mantra, Stotra, supplement and indices to Vol. I — XIX

Latter three volumes were prepared XX for Mantra and XXI to XXIII for Stotra manuscripts. Even now the work is going on.

An entry of Descriptive catalogue gives the following detail

Descriptive catalogue number, collection number, substance, size, number of leaves, number of lines per page, script, complete or incomplete and first and last stanza of the work along with these Sanskrit catalogues, the library has published 12 descriptive catalogues for Tamil literature and medical manuscripts. Four Descriptive catalogues for Marathi manuscripts and two descriptive catalogues for Telugu manuscripts of this library.

As the library receiving manuscripts from the families of scholars the cataloguing work has not completed. The catalogues of the library are key to the treasure of this library, which serves the needs of scholars.

ஆன்மீக நோக்கில் விவேகானந்தரும், பாரதியாரும்

பேராசிரியர் மு. சதாசிவம்

இயக்குநர்,

சரசுவதிமகால் நூலகம், தஞ்சாவூர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியை இந்தியத் திருநாட்டின் சமய மறுமலர்ச்சிக் காலம் என்று கூறலாம். வங்காளத்தில் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரும் அவருடைய சீடர் விவேகானந்தரும் இந்து சமய மறுமலர்ச்சிக்கு வழி வகுத்தனர். தென்னகத்தில் இராமலிங்க அடிகளார் முதலில் சைவ நெறிக்கண் தலைப்பட்டாராயினும் பின்னர் 'எம்மதமும் சம்மதமே' என்ற பொதுநிலைக்கருத்தை வலியுறுத்துவாராயினர், விவேகானந்தரும் இந்து சமயத்தை உலக அரங்கில் பரவச் செய்து பெருமைய் படுத்தினாராயினும் பௌத்தம், சமணம், இசுலாம், கிறித்துவம் ஆகிய மதங்களின் அடிப்படைக் கொள்கைகளை மதித்துப் போற்றிச் சமய சமரசத்திற்கே வழிவகுத்தார், 'இந்து சமயத்தை உண்மையாகப் பின்பற்றுபவர் பிற சமயங்களைச் சிறிதும் இகழ்ந்து கூறக் கூடாது என்று வலியுறுத்தினார். வேதகாலத்துச் சமய நெறியான வேதாந்தத்தின் பெருமையை உலகறியச் செய்த பெருமை விவேகானந்தருக்கே உரியது.

ஒருவன் தான் மட்டும் அடுத்த பிறவியில் முக்தியடைய வழிகாட்டுவது தான் இந்து சமயத்தின் நோக்கம் என்று அக்காலத்துக் கொள்கையை மாற்றி உலக மக்கள் அனைவரும், குறிப்பாகத் தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் நலிவடைந்தவர்களும் மேன்மையுறப் பாடுபடுவதே இந்து சமயத்தின் குறிக்கோள் என்று விவேகானந்தர் முழங்கினார். மேலும் சாதி வேறுபாடுகளைக் களைந்து, தீண்டத் தகாதவர்களையும் சேகாதாரர்களாக மதிக்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தினார். வள்ளலாரைப் போலவே எல்லா உயிர்களுக்கும் இரக்கம் காட்ட வேண்டுமென்றும் வற்புறுறுத்தினார்.

அமெரிக்காவில் நடைபெற்ற உலகச் சமய மாநாட்டிற்குச் சென்று உலகப் புகழ் பெற்று மீண்ட பிறகு விவேகானந்தரின் புகழ் இந்தியா முழுதும் மிக விரைந்து பரவியது. விவேகானந்தரால் இராமகிருஷ்ணரும் இராமகிருஷ்ணரால் விவேகானந்தரும் பெருமை பெற்றனர். வேதாந்த விளக்கான விவேகானந்தரைத் தமிழகத்தில் தேசியக் கவிஞரான சுப்பிரமணிய பாரதியார் போற்றினார். ஆதிசங்கரரின் அற்புதமான மறுபதிப்பே விவேகானந்தர் என்று புகழ்ந்துரைத்தார்.

“வானந்தம் புகழ் மேனி சங்கரன்
 மாசில் ஆதி குரவன் அச் சங்கரன்
 ஞானந் தங்குமிந் நாட்டினைப் பின்னரும்
 நண்ணினான் எனத் தேகறும் அவ் வீவே
 கானந்தம் பெருஞ்ரோதி”

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்தியச் சுதந்திரக் கனலை வீரக் கவிதைகளால் வளர்த்துவந்த பாரதியார் விவேகானந்தரின் சமய, சமுதாயச் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களையெல்லாம் அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டார். என்றே கூறிவிடலாம். விவேகானந்தரைப் போல வாழ்நாள் முழுதும் ஆன்மீகத்தில் மூழ்தம் வாய்ப்பைப்பெற்றவராயினும் பாரதியார் உலகியல் கருத்துக்களோடு ஆன்மீகக் கருத்துக்களையும் உரை நடையிலும், கவிதையிலும் ஏராளமாக வழங்கியுள்ளார். விவேகானந்தரைப் புரட்சித்துறவி என்று கூறினால் பாரதியாரை ஒரு புரட்சிக் கவிஞர் என்று கூறலாம். இருவரும் ஏழ்மைக்கு எதிரிகள்; சமுதாய அநீதிகளை எதிர்த்தவர்கள். பெண் விடுதலையில் முன்னோடிகள்; சமய சமரசத்தின் காவலர்கள்; சாதி, சமய வேற்றுமைகளைச் சாடியவர்கள். பகவத்கீதையை வாழ்க்கை வழிகாட்டியாகக் கொண்டவர்கள்; வேதாந்தத்தைத் தங்கள் வாழ்க்கையின் விடிவிளக்காகக் கருதியவர்கள். வையகம் முழுதும் வாழ்வாங்கு வாழ வேண்டும் என்று வழிகாட்டியவர்கள்; நல்ல புதிய கருத்துக்களை எட்டுத் திசைகளிலிருந்தும் வரவேற்று ஏற்றுக் கொண்டவர்கள்; பழைமைக்கும், புதுமைக்கும் பாலமாயிருந்தவர்கள்; இந்தியாவின் மறுமலர்ச்சிக்கும் சுதந்திர உணர்வுக்கும் தந்தையானவர்கள்; மூடப் பழக்க வழக்கங்களின் முடை நாற்றத்தைப் போக்கியவர்கள்; சமய சமுதாயச் சீர்திருத்தங்களின் முன்னவர்கள்; தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளர்கள்.

இனி விவேகானந்தரும் பாரதியாரும் ஆன்மீக நோக்கில் கொண்டிருந்த சில ஒற்றுமைக் கருத்துக்களைப் பற்றி ஆராய்வோம். பாரதியார் ஆதி சங்கரரைப் போற்றிக் கூறிய கருத்துக்கள் யாவும் சுவாமி விவேகானந்தருக்கும் பொருந்தும் ஏனெனில் இருவருமே வேதாந்த வித்தகர்கள்:

“ஒன்றே மெய்பொருளாகும் உயிர்களெலாம்
 அதன் வடிவம் ஒருங் காலை
 எந்தேவன் உந்தேவன் என்று உலகர்
 பகைப்பதெலாம் இழிவாமென்று
 நன்றையிங் கறிவுறுத்தும் பரமகுரு
 ஞானமெனும் பயிரை நச்சித்
 தின்றே பாழாக்கிடும்ஐம் புலன்களெனும்
 விலக்கினத்தைச் செகுத்த வீரன்.”

ஒன்றே மெய்ப்பொருள் என்பது வேதாந்தத்தின் அடிப்படைக்கருத்து. சீவான் மாக்கள் யாவும் பரமான்மாவின் வடிவங்களே என்பது வேதாந்த நூல்களான உபநிடதங்களின் தெளிவான கருத்தாகும். தெய்வங்களுக்குள் உயர்வு தாழ்வு கூறப்பித்துப் போரிட்டுக் கொண்டிருக்கும் அறியாமையை விவேகானந்தர் கடிந்துள்ளார்.

அக்கால மக்கள் நிலை:—

அன்னியர்களின் ஆட்சியில் அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த அந்தக் காலமக்கள் அச்சம் மிக்க வாழ்க்கையை வாழ்ந்து வந்தனர். பாரதியார் கூறியது போல் மக்கள் அஞ்சியஞ்சிச் செத்தனர்; அவர்கள் அஞ்சாத பொருள் அவனியில் இல்லை எனலாம்.

‘கஞ்சி குடிப்பதற் கிலார் - அதன்
காரணங்கள் இவையென்னும் அறிவுமிலார்’

அந்தப் பாமர மக்களுக்குத் துணிவூட்டி, ஆன்மிக உணர்வூட்டி அவர்களது அச்சத்தை அகற்றி விவேகானந்தர் விரும்பினார்; மக்களது தாழ்வு மனப்பான்மையை அகற்ற வேண்டும் என்று கூறினார். “எதைக் கண்டும் அஞ்சாதீர்கள்; அச்சமே மக்கள் படுந்துன்பங்கட்குக் காரணம்; அச்சமே மூட நடவடிக்கைகளுள் பெரியது ஆகும்” என்று அறிவுறுத்தினார். அச்சமின்மையே விண்ணுலகை ஈண்டுக் கொணரும் என்றார்.

பாரதியாரும் அக்கால மக்களின் அவலநிலைகளைப் பல பாடல்களில் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

‘அச்சமும் பேடிமையும்
அடிமைச் சிறுமதியும்
உச்சத்திற் கொண்டாரடி—கிளியே
ஊமைச் சனங்க ளடி!
ஊக்கமும் உள்வலியும்
உண்மையிற் பற்றாநிலா
மாக்களுக்கோர் கணமும் - கிளியே
வாழத் தகுதி யுண்டோ?’ (நடிப்புச்சுதேசிகள்)

அறியாமையில் மூழ்கியிருந்த மக்கள் தங்கள் துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம் தலைவிதியே என்று கருதிக் கொண்டிருந்தது தவறு என்று பாரதியார் கட்டிக் காட்டினார்.

‘துன்பமே இயற்கை யெனும்
சொல்லை மறந்திடு வோம்;
இன்பமே வேண்டி நிற்போம்
யாவும் அவள் தருவாள்’ (தேச முத்துமாரி)

‘நெஞ்சிற் கவலை நிதமும் பயிராக்கி
அஞ்சி உயிர்வாழ்தல் அறியாமை - தஞ்சமென்றே
வையமெலாங் காக்கும் மகாசக்தி நல்லருளை
ஐய மறப் பற்றல் அறிவு” (மகா சக்தி வெண்பா)

‘அச்சமில்லை அச்சமில்லை
அச்சமென்பதில்லையே
உச்சிமீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதிலும்
அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே’

உடல் வலிமை:—

உடல்வலிமையே மனவலிமைக்கு அடிப்படையாய் இருப்பதால் உடல் வலிமை பெற்றவர்களே ஆன்மீகத்தில் சிறப்புற்று நிற்கமுடியும் என்பது விவேகானந்தரின் கருத்து.

‘மன உற்சாகமுடையவர்களை பக்தி செய்யாக்கிடும்.
பலமான இருதயமுடையவர்கள் அசாதத்தியமான
காரியங்களையும் செய்து முடிப்பார்கள். வைரத்தைப்
போன்ற மனதையுடைய மகான்களை மாயையைக் கடந்து
செல்வர்”

என்று கூறுகிறார். மேலும்.

‘எவன் தன்னைப் பலவினனென்று சொல்லிச் கொள்கிறானோ
எவன் தன்னைப் பாலியென்று எண்ணுகிறானோ,
எவன் தன்னால் யாதொரு காரியமும் செய்ய முடியாது

என்று எண்ணுகிறானோ அவனைப்போல் அறிவினனை நான் கண்டதேயில்லை’
என்றும் கூறுகிறார். இந்திய மக்களைப் பார்த்துப் பேசுகிறார்:

“உங்களுடைய சரீரம் பலவினமாயிருக்கிறது;” மனம் பலவினமாயிருக்கிறது. உங்களிடத்திலேயே உங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லை; எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக, ஓராயிரம் வருடங்களாகச் சாதிகளும் அரசர்களும் அந்நியர்களும் உங்கள் சொந்த ஜனங்களும் செலுத்தி வந்த அதி கொடூரமான

செய்கையானது, என் சகோதரர்களே, உங்களுடைய பலத்தை யெல்லாம் எடுத்துவிட்டது! உங்களுக்கு எவர் பலம் அளிப்பார்! பலம், பலம் இதுதான் நமக்கு வேண்டியது என்று நான் உங்களுக்குக் கூறுகிறேன்.

‘தீண்டாமையே கொள்கையாகவும், சோற்றுப்பாணையே தெய்வமாகவும் உங்களுக்கு இருக்கும் வரை நீங்கள் ஆன்மீகத்தில் முன்னேறமுடியாது!’

“உங்களுடைய நரம்புகளைப் பலமுள்ளவையாக்கிக் கொள்ளுங்கள்
நமக்கு வேண்டியவை இரும்புச் சதைகளும் எஃகு நரம்புகளுமாம்.”

.ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கு உடலுறுதி இன்றியமையாதது என்பதை உணர்ந்த பாரதியாரும் உடல்வலிமையைத் தருமாறு பரம்பொருளை வேண்டுகிறார்.

‘என்றன் உள்ள வெளியில்—ஞானத்து
இரவி ஏற வேண்டும்
குன்ற மொத்த தோளும்—மேருக்
கோல மொத்த வடிவும்
நன்றை நாடும் மனமும்—நீயெந்
நாளு மீதல் வேண்டும்.”—(காளி தோத்திரம்)

‘தோளை வலிவுடைய தாக்கி— உடற்
சோர்வும் பிணி பலவும் போக்கி—அரி
வாளைக் கொண்டு பிளந்தாலும்—கட்டு
மாறா உடலுறுதி தந்து—கடர்
நாளைக் கண்டதோர் மலர்போல்—ஓளி
நண்ணித் திகழும் முகந் தந்து—மத
வேளை வெல்லு முறை கூறித்—தவ
மேன்மை கொடுத்தருளல் வேண்டும்’ (யோக சித்தி)

“உடலினை உறுதி செய்” என்று புதிய ஆத்திச்சூடியிலும் புகன்றுள்ளார்.

ஆன்மீக ஆற்றலைக் காலமுள்ள போதே பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும், அதுவும் இளமையிலேயே பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று இருவரும் விரும்புகின்றனர்.

கல்விக் கொள்கை:-

உலகியல் கல்வியால் உறுபயன் இல்லை என்பது இருவர்தம் துணியும், ஆகும். ஆன்மீகக் கல்வியே அழியா இன்பந்தாவல்லது என்று கூறுகின்றனர். நமக்கு வேண்டிய ஆன்மீகக் கல்வியைப் பற்றி விவேகானந்தர் கூறுகிறார். ஒழுக்கமளிப்பது, மனோவலிமையைத் தருவது, புத்தியை விசாலிக்கச்செய்வது, ஒருவனைத் தன்வலிமையைக் கொண்டு நிற்கச் செய்வது ஆகிய இத்தகைய கல்வி நமக்கு வேண்டும்.

‘கல்வியின் அடிப்படையான இலட்சியமே மனத்தை ஒருமுகப்படுத்துவது தான். மனத்தை ஒருமுகப் படுத்துகிற அளவுக்கு அறிவு வளர்ச்சியும் அதிகமாகும்.

கல்வி என்பது ஒருவனுடைய முனைவில் பல விஷயங்களைத் திணிப்பதன்று. அப்படித் திணிக்கப்படும் அந்த விஷயங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் அவனோடு பொருந்தாமல் தொல்லை செய்து கொண்டிருக்கும். கூறும் விஷயங்கள் நன்றாகச் சீரணமாகிப் பயன்பட வேண்டும்.” ‘மனிதனுக்குள் ஏற்கனவே புதைந்திருக்கும் பரிபூரணத் தன்மையை வெளிப்படுத்துவதுதான் கல்வியின் முக்கியக் குறிக்கோளாகும். புத்தகங்கள் கற்பதால் ஒருவன் தத்துவஞானி ஆகமாட்டார். தர்க்கத்தாலோ சாத்திர ஞானத்தாலோ பிரம்மம் அடையப் படுவதன்று. வேதாந்த ஞானத்தாலேயே அது அடையப்படுகிறது. அபரோக ஞானத்தாலேயே பிரம்மம் அடையப்படுகிறது. அதற்கான வழியை வேதாந்தம் புகட்டுகிறது”.

ஆன்மீகத் கல்வி பெறாது வெறும் ஏட்டுப் படிப்பால் உயர்ந்த பயன் ஒன்றும் இல்லை என்று பாரதியாரும் கூறுகிறார்.

“பலகற்றும் பலகேட்டும்—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள்—முத்து மாரீ!
பயனொன்றும் இல்லையடி— எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ!

“தேசியப் பள்ளிக்கூடத்து மாணாக்கர்களுக்கு உபாத்தியாயர் தத்தம் இஷ்ட தெய்வங்களிடம் பரமபக்தி செலுத்தி, வழிபாடு செய்து வரவேண்டும் என்று கற்பிப்பதுடன் இதர தெய்வங்களைப் பழித்தல், பகைத்துள் என்ற முடச் செயல்களைக் கட்டோடு விட்டுவிடும்படி போதிக்க வேண்டும். கடவுள் ஒருவரே, அவரை ரிஷிகள் பல பெயர்களால் அழைக்கின்றனர், என்ற ரிக்வேத உண்மையை மாணாக்கரின் உள்ளத்தில் ஆழப்பதியுமாறு செய்ய வேண்டும். மேலும், கண்ணபிரான், எல்லா உடம்புகளிலும் நானே உயிராக நிற்கிறேன்’ என்று

கீதையில் கூறியபடி ஈ. ஏறம்பு, புழு பூண்டு, யானை, புலி, கரடி, தேள், பாம்பு, மனிதர்—எல்லா உயிர்களும் பரமாத்மாவின் அம்சங்களே 'என்பதை நன்கறிந்து, அவற்றை மன மொழி மெய்களால் எவ்வகையிலும் துன்புறுத்தாமல், இயன்ற வழிகளிலெல்லாம் அவற்றிற்கு நன்மையே செய்து வரவேண்டும்' என்பது இந்துமதத்தின் மூல தர்மம் என்பதை மாணாக்கர்கள் நன்றாக உணர்ந்து கொள்ளும்படி செய்ய வேண்டும்.

உண்மை, நேர்மை, வீர்யம், பக்தி முதலிய வேதரிஷிகளின் குணங்களையும், ஸ்வதேச பக்தி, ஸ்வஜனாபிமானம், சர்வ சீல தயை முதலிய புராதன வீரர்கள் குணங்களையும் பிள்ளைகளுக்கு நன்றாக உணர்த்த வேண்டும். மாணாக்கர்களுக்கு ஜீவகாருண்யமே எல்லா தர்மங்களிலும் மேலானது என்பதை விளக்கவேண்டும்; ஏழைகளுக்கு உதவிபுரிதல், கீழ்ஜாதியினரை உயர்த்தி விடுதல் முதலியனவே ஜன சமூகக் கடமைகளில் மேம்பட்டன என்பதைக் கற்பிக்க வேண்டும்."

அறிவே தெய்வம்:—

நாம் இவ்வுலகில் இன்பங்களைப் பெறுவதற்காக வாழவில்லை; அறிவைப் பெறுவதற்காகவே வாழ்கிறோம், என்று விவேகானந்தர் கூறுகிறார் இறைவனே அறிவு மயமாக இருப்பவன் என்றும் கூறுகிறார். பாரதியாரும் இக்கருத்தினை வழி மொழிந்து பாடுகிறார்.

'ஆயிரம் தெய்வங்கள் உண்டென்று தேடி

அலையும் அறிவினிகாள்—பல்

லாயிரம் வேதம் அறிவொன்றே தெய்வமுண்

டாமெனில் கேளீரோ,

சுத்த அறிவே சிவமென்று கூறும்

சுருதிகள் கேளீரோ—பல

பித்த மதங்களி லேதடு மாறிப்

பெருமை யழிவீரோ!

உள்ளதனைத்திலும் உள்ளொளி யாகி

ஒளிர்ந்திடும் ஆன்மாவே—இங்கு

கொள்ளாற் கரிய பீரம் மென் றே மறை

கூவுதல் கேளீரோ?

ஒன்று பிரமம் உளதுண்மை அஃதுள்
 உணர்வெனும் வேதமெலாம்—என்றும்
 ஒன்று பிரமமுளதுண்மை யஃதுள்
 உணர்வெனக் கொள்வாயே (அறிவே தெய்வம்)

ஒன்று பரம்பொருள் நாமதன் மக்கள்
 உலகின்பக் கேணி யென்றே—மிக
 நன்றுபல் வேதம் வரைந்த கை பாரத
 நாயகிதன் திருக்கை." (பாரதமாதா)

வேதாந்தம்:—

விவேகானந்தர் வேதாந்த நெறியில் உறைப்பு மிக்கவராயிருந்தார். வேதாந்த நெறியே இறைவனை அடைவதற்கு மிக எளிதான வழி என்று கூறினார். பாரதியாரும் வேதாந்த நெறியைப் போற்றியுள்ளார்; ஏராளமான வேதாந்தப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இருவரும் வேதங்களைப் போற்றியுள்ளனர். ஆனால் வேதங்களில் உள்ள கர்மகாண்டப்பகுதி (சடங்குகள் பற்றியது) இக்காலத்திற்குத் தேவையில்லை என்பதை விவேகானந்தர் வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளார். 'வேதங்கள் பிரமத்தைக் காட்டமாட்டா, ஏனெனில் நாமே பிரம்மமாயிருக்கிறோம். ஆனால் வேதங்கள் நம்மிடமுள்ள அறியாமைத் திரையை விலக்க உதவுகின்றன' என்கிறார்.

தியானம்:—

விவேகானந்தர் அடிக்கடி தியானத்தில் மூழ்குவார். தியானத்தின் போது பல புதிய கருத்துக்கள் அவரது உள்ளத்தில் தோன்றும். விவேகானந்தர் கூறுகிறார்; 'இறைவனின் திருப்பெயரை நூலில் பல முறை நவிறும் 'செபம்' இறைவனிடம் நம்மை அழைத்துச் செல்கிறது. அறியாமையை அழிப்பதொன்றே விடுதலை; பிரம்மத்தை உணர்ந்தாலன்றி அறியாமையை ஒழிக்க முடியாது.

"இறைவனை இடைவிடாது சிந்திக்க உதவும் தியானம் நமக்கு விடுதலையை அளிக்க உதவுகிறது. இடைவிடாது 'சோகம்' 'சோகம்' - 'அதுவே நான் அதுவே நான்' என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் அதுவே விடுதலையை நமக்களிக்கும். இரவு பகலாக இதையே சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் இறைவனை எளிதில் உணர முடியும். இவ்வாறு இடைவிடாமல் முற்றிலும் இறைவனையே நினைத்துக் கொண்டிருத்தலே பக்தியாகும்."

பாரதியாரும் தியானத்தின் பெருமையை மிகத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார். 'தியானத்தின் சக்தியை எளிதாக நினைக்க வேண்டாம். மனிதன் தான் விரும்புகிறபடியே ஆகிறான்'.

ஒருவன் மனத்தில் நிமிஷத்துக்குநிமிஷம் தோன்றி மறையுந் தோற்றங்க ளெல்லாம் தியானமாக மாட்டா. புதர்க்கூட்டத்திலே தீப்பிடித்தாற்போலே மனதிலுள்ள மற்ற கவலைகளையும் எண்ணங்களையும் எரிக்கும் ஒரே ஜோதி யாக விளங்கும் பெரிய விருப்பத்தைத் தியானமென்று கூறுகிறோம். உள்ளத் தில் இவ்வித அக்னி யொன்று வைத்துக் கொண்டிருப்போமானால், உலகத்துக் காரியாதிகளெல்லாம் நமது உள்ள நிலைக்கு இணங்கியவாறே மாறு படுகின்றன.

பாரத தேசத்தில் ஒவ்வொருவனுக்கும் தற்காலத்தின் நல்ல தியானம் உணவைக் காட்டிலும் இன்றியமையாதது. சோற்றைவிட்டாலும் விடு. ஒரு குவியிடத்தே போயிருந்து உயர்ந்த சிந்தனைகள், அமைதி கொடுக்கக்கூடிய சிந்தனைகள், பலம் தரக்கூடிய சிந்தனைகள், துணிவும் உறுதியும் தரக்கூடிய சிந்தனைகள், இவற்றால் அறிவை நிரப்பிக் கொண்டு தியானம் செய்வதை ஒருநாளேனும் தவறவிடாதே. வாயினால் பழங்கதை யொன்றை முணு முணுப்பது அதிகம் பயன்தர மாட்டாது. உன்னுடைய உள்ளுயிரிலிருந்து அந்தப் பிரார்த்தனை வெளியேற வேண்டும். நாஸ்திகர் கூட இஷ்ட தெய்வ மில்லாவிட்டாலும் வெறுமே தியானம் செய்வது நன்று. 'உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல்' என்பது குறள்.

பரிபூரண விருப்பத்துடன் தியானம் செய். சோர்வும் அதைர்யமும் விளைவிக்கத்தக்க எண்ணங்களுக்கு இடங்கொடாதே. ஊற்றிலிருந்து நீர் பெருகுவதுபோல உனக்குள்ளிருந்து தெளிந்த அறிவும், தீரத் தன்மையும், சக்தியும் மேன்மேலும் பொங்கிவரும். உனது இஷ்ட சித்திகளெல்லாம் நிறை வேறும். இது சத்தியம். 'அனுபவத்திலே பார்'.

யோகநெறி:—

உலகத்திற்கே யோகநெறியை வழங்கியது இந்தியாதான். சென்ற நூற்றாண்டில் யோகத்தின் பெருமையை உலகுக்கு உணர்த்தியவர்களுள் தலை சிறந்தவர் விவேகானந்தரே. கருமயோகம், பக்தி யோகம், இராஜயோகம், ஆகிய மூன்றையும் பற்றி விவேகானந்தர் விரிவாகக் கூறியுள்ளார். பக்தி யோகம் என்பது பரம்பொருளோடு ஒன்றுவதற்கு முறையான பக்தி நெறி. கருமயோகம் என்பது பலனை எதிர்பார்க்காமல் பற்றின்றிச் செய்யும் பணியாகும். இராஜயோகம் என்பது யோகங்களில் தலைமையானது. உடலையும் உள்ளத்தையும் கட்டுப்படுத்தி ஆன்மீக உணர்வை அளிப்பது. இந்த யோகத்தை முதலில் அருளியவர் பதஞ்சலி முனியாவார். இது எண்வகைப் பரிசுடிகளை உள்ளடக்கியது. இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என்பன அவை.

பாரதியார் யோகநெறியைப் பற்றி விரிவாகக் கூறாது போயினும் ஆங்காங்கு யோகங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார் : 'காளி தோத்திரம்' என்ற பாட்டில்

'கர்மயோக மொன்றே—உலகில் .

காக்கும் என்னும் வேதம்' என்று பாடியுள்ளார்.

முடிப்புரை :—

இந்தியாவின் ஆன்ம பலத்தைத் தட்டியெழுப்பி நாட்டு மக்களிடம் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியதில் இருவர்க்கும் பங்கு உண்டு. எனினும் உலகம் முழுதும் சுற்றிச் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றும் வாய்ப்பும் உலக மொழியான ஆங்கிலத்தில் தங்கு தடையின்றிப் பேசும் வாய்ப்பும் பெற்றிருந்தமையின் விவேகானந்தருடைய சுருத்துக்கள் உலகெங்கும் பரவின. பாரதியாருக்கு அந்த வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை. இருவரும் சமய மறுமலர்ச்சியுடன் தேசிய உணர்வையும் நாட்டுப்பற்றையும் வெளிப்படச் செய்தனர். இருவரும் எல்லாச் சமயங்களும் உண்மையே என்று கருதினர். மூடநம்பிக்கைகளை எதிர்த்தனர். உலகிற்கு நன்மை செய்ய வேண்டும் என்று இருவரும் கூறினர். விவேகானந்தர் கூறுகிறார் : 'மற்றவர்களுக்கு நன்மை செய்ய நாம் ஓயாது முயலுவதன் மூலம் நாம் நம்மை மறக்க முயற்சி செய்கிறோம் : இவ்வாறு தன்னைத்தான் மறப்பது பக்திக்கு வழி கோலுகிறது.'

உண்மையில் எல்லா மனிதர்களிடமும் இறைவன் இருக்கிறான் : அதிலும் குறிப்பாக, ஏழைகளிடமும் துன்பப்படுவோரிடமும் அதிகம் வெளிப்படுகிறான் என்று வேதாந்தம் பற்றிய அவருடைய அறிவு அவருக்கு உணர்த்தியது. இந்த ஏழைகளையும் துன்பப்படுவோரையும் 'தரித்திர நாராயணர்கள்' என்ற புதுப்பெயரில் அவர் அழைத்தார். அவர்களுக்குச் சேவை செய்வதே இறைவனைக் காண்பதற்குச் சிறந்த வழி என்பதில் அவருக்கு உறுதியான நம்பிக்கை இருந்தது.

பாரதியாரும் 'ஏழையென்றும் அடிமையென்றும் எவ்வுயிர்மில்லை ஜாதியில்' என்று கூறினார். விவேகானந்தரும் பாரதியாரும் ஆன்மீக ஒளியினால் தாழ்வுற்றுக் கிடந்த பாரத நாட்டு மக்கள் உயர்நிலை அடையப்பாடுபட்டனர். ஆன்மீக உயர்வுக்குத் தடையாயிருந்த மூடப் பழக்க வழக்கங்களைச் சாடினர். பெண்கள் விடுதலைக்கும் பாடுபட்டனர். விவேகானந்தரின் பின்வரும் வாக்கியம் அவருடைய உட்கருத்தைத் தெளிவாக விளக்குகிறது. 'ஆயிரம் ஆண்டுகள் கங்கையில் நீராடிய போதிலும் சரி, அல்லது ஆயிரம் ஆண்டுகள் காய்கறி உணவையே உண்டுவந்த போதிலும் சரி, உன்னுள்ளே இருக்கும் ஆன்மீகம் விழிப்படையாவிட்டால் அதனால் ஒரு பயனும் இல்லை.'

Form IV
(See Rule 8)

1. Place of Publication : Thanjavur
2. Periodicity of its Publication : Three issues a year
3. Printer's Name : T. M. S. S. M. Library Society Press
Thanjavur.
- Nationality : Indian
- Address : T. M. S. S. M. Library Society Press,
Thanjavur - 613 009
4. Publisher's Name : T. M. S. S. M. Library Society,
Thanjavur.
- Nationality : Indian
- Address : Thanjavur Maharaja Serfoji's
Sarasvati Mahal Library Society,
Thanjavur.
5. Editor's Name : M. Sadasivam
- Nationality : Indian
- Address : M. Sadasivam
Director,
Sarasvati Mahal Library Society,
Thanjavur.
6. Name and Addresses of Individual who owns the newspaper and partners or shareholders holding more than one percent of the total capital : T. M. S. S. M. Library Society,
Thanjavur.

I, M. SADASIVAM hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Date : 23—9—1990

M. SADASIVAM,
DIRECTOR.
(Signature of Publisher)